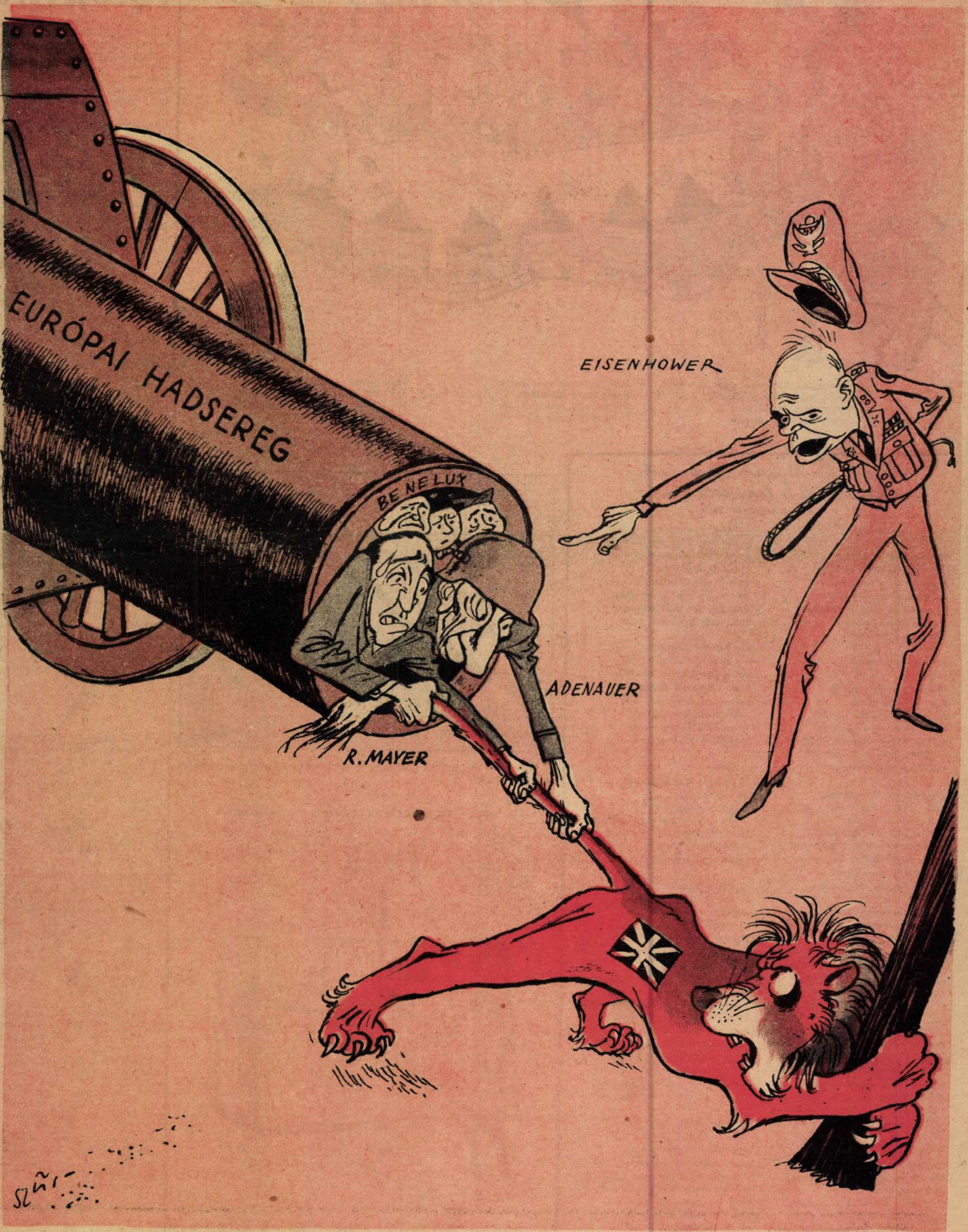
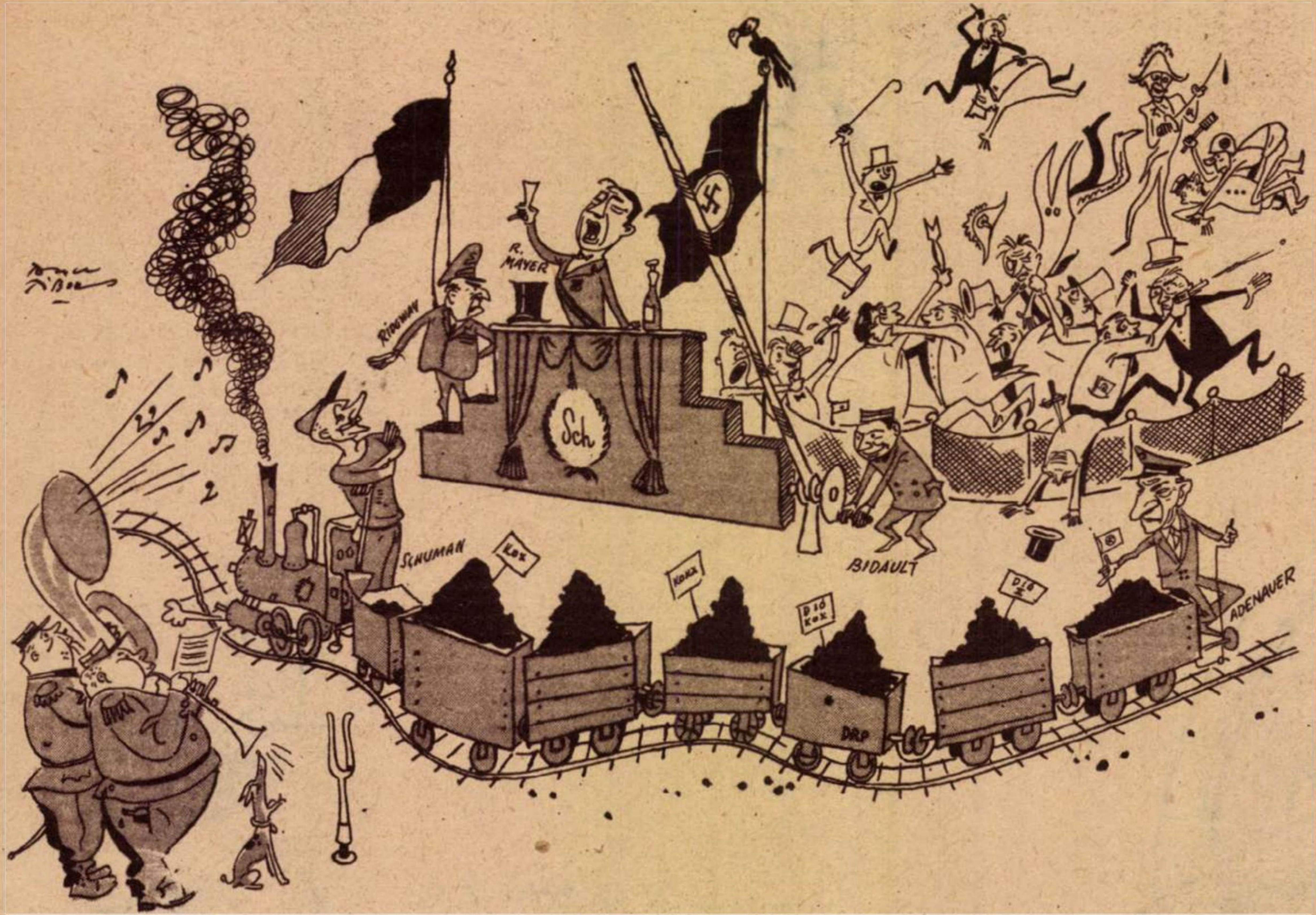
IX. évfolyam, 9. szám 1953 február 25.

Ludas Matyi

Eisenhower: No, egy-kettő! Gyerünk a csőbe!

70 fillér

Kifundálta Schuman agya,
Amely lágy, mint a viasz:
Megalakult nyugaton a
Közös szén- és ércpiac.

Ihaj-csuhaj, dinom-dánom,
Rezesbanda muzsikál,
Szónoklatot tart a Mayer,
Hegyen-völgyön áll a bál.

Muzsikaszó, puszilkodás,
Szűzbeszéd és szentbeszéd —
Majd kulisszák mögé mennek
S rúgják egymás fenekét.

Miért haragszik egymásra a majom és a teknősbéka?

Írta: MADARÁSZ EMIL

Messze, igen messze
Még a
Méztengeren is odább
Élt két szívélyes jóbarát:
A majom és a teknősbéka.
A teknőc az jámbor jószág,
A majom az kész huncutság.
Pálmán lakik a majom,
A teknőc a homokon.

Szól egyszer a maki:
— Látom,
Ideges vagy egy-barátom,
Bánt a hőség odalent?
Int a teknőc, hogy — igen.
Aztán szomorúan mondja:
— Hűs ott fenn a pálma lombja?
— Bizony hűs az, teknőc testvér,
Valóságos pálmakastély.

Félkomfortos, kérlekássan,
Szép tengeri kilátással,
Hűs reggeltől estelig,
Csak a lift nem működik.
Te meg mért sülsz a melegben?
Mássz fel hozzám, csendben ketten
Elmulatunk a verandán, —
Szólt a majom kissé sandán.

Ám a teknősbéka rászól:
— Hogy tudnék én, csúszó-mászó
Hüllő, ha csak nem repülve
Feljutni az emeletre?
— Mi sem könnyebb! — a majom szól,
— Csak a farkamba fogódzol,
Jól bekapaszkodsz a száddal,
El nem engedsz, csak a házban.

Jól van ... Megy a maki kúszva,
Farkával a teknőst húzza,
Húzza, jól megizzad tőle,
Teknősbéka tekenője.
Közel már a pálma sátra,
Egy-két lépés van csak hátra,
Visszanéz a maki most:
— Ugye, szép ház, takaros?

— Takaros! — s e pillanatban
Szegény teknőc már lepottyan,
Mert hogy szóra nyilt a szája ...
Maki jót kacag le rája:
— Takaros ám! — s a homokban
Fájós hátát simogatva
Szól a teknőc: — Nevetsz ott fenn?
Majd nevetek én is itt lent ...

— Tréfa, — morfondál a béka,
De barátság még sem tréfa.
Ezt a tréfát, kis maki,
Megbánja még valaki.
Múlt az idő iparkodva
Fent a fán, lent a homokba.
Maki egy nap csak lekúszik:
Nézi, mily pompásan úszik

Teknőshátú jóbarátja:
Hol előre, hol meg hátra,
Hol a vizen, hol a mélyben,
S mert a majom feledékeny,
Elsóhajtja: — Igazán,
Ügyes úszó vagy komám!
Jó mulatság lehet, érzem,
Lubickolni hűvös vizben.

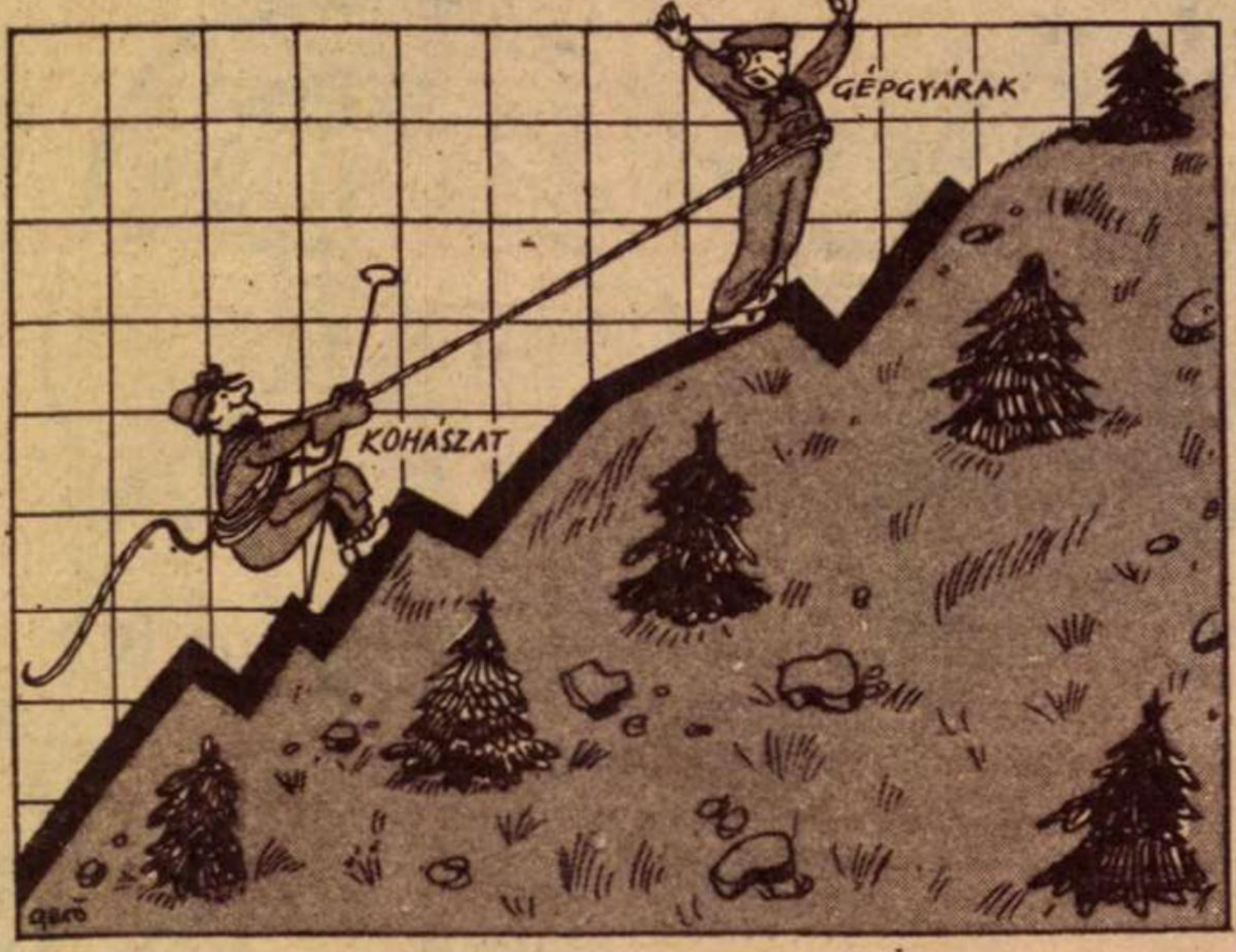
— Ebben, fiam, igazad van,
Jó feküdni lágy homokban,
De igazi élvezet:
Átúszni a nagy vizet.
— Jaj, mostanság egy a vágyam,
Selymes árban, hullámágyban
Lubickolni, ringatózni,
Fürge hallal versenyt úszni.

— Misem könnyebb! — a teknős szól,
— Csak a teknőmbe fogódzol,
S világért sem ereszted el,
Se szájaddal, se kezeddel!
Jól van ... Maki megfogódzik,
Teknősbéka messze úszik,
És a tenger közepén
Csak megáll s így szól: — Öcsém,

A barátság nem mulatság,
És a hűség sem huncutság,
S el ne feledd: akit ütnek,
Alaposan visszaüthet.
Így a teknőc s három ízben
Jól alámerült a vizben,
Maki majom csak úgy dúlt-fúlt
„Vizet" kért, mert majd elájult ...

Este volt, hogy partot ért
S két túristánk hazatért,
Maki öcsénk csontig ázva,
Szitkozódva ült az ágra,
Ugyanakkor a homokba
Teknőcünk a hasát fogta.
Volt kacagás, volt hahota
Most is kacag, hogyha meg nem
halt azóta ...

A HEGYOLDALON

Gépgyár: Hé, kohász szaktárs, miért fékez le engem? Így egyikünk sem jut előbbre!

Anya- és gyermekvédelem a multban

Tőkés: Nem, nem, édes fiam a maga gyermekének nem tesz jót, ha ilyen állapotban dolgozik... El van bocsátva!

HETI KRÓNIKA

A dániai Holbaek-ben háromszáz katona jelentett be éhségsztrájkot katonai szolgálatidejének meghosszabbítása miatt. Érdekes, hogy Eisenhowernek, aki a szolgálatidő meghosszabbítását elrendelte, nem kell éhségsztrájkot folytatnia ahhoz, hogy az álláspontja érvényesüljön Dániában.

Juin tábornagy, a francia hadsereg főfelügyelője repülőgépen útnakindult, hogy megszemlélje a Koreában és Indokínában harcoló francia csapatokat. Nyilván azért megy repülőgépen, hogy a megszemlélt csapatokat követni tudja — visszafelé.

Hivatalos amerikai közlemény szerint 1952-ben két és félmillió ipari szerencsétlenség történt Amerikában. Ebben a számban természetesen benne van már Eisenhower elnökké választása is.

Conant, az új nyugatnémetországi amerikai főbiztos fogadta Ollenhauert, a szociáldemokrata párt munkásáruló elnökét. Conant teával kínálta Ollenhauert, Ollenhauer pedig Nyugat-Németországgal kínálta Conantot.

A nyugatberlini rendőrség házkutatást tartott a Nácizmus Üldözötteinek Szövetségében. Ez az amerikai zsoldban álló nyugatnémet kormány első kemény fellépése a nácizmussal kapcsolatban. A nácizmus üldözötteit már üldözik...

A nürnbergi Flamingo-bárban két amerikai katona lövöldözött. Az egyik lövés életveszélyesen megsebesítette Fanny Keil német pincérnőt. Az utóbbi időben ez volt az amerikai hadsereg első győztes csatája.

Afrika alig fejlődött valamit az elmúlt évtizedek során. A sötét Afrikában még mindig garázdálkodnak a vademberek. Kenya porthali körzetében az angol rendőrség meggyilkolta a kikuju-törzs kilenc tagját.

Az angliai Ipswich városban Iren Brewstert kizárták a munkáspártból, mert részt vett a népek békekongresszusán. A kizárást élénk helyesléssel fogadta az angol munkáspárt valamennyi lordja.

A brazil sajtó közli, hogy Észak-kelet-Braziliában sokszázezer ember éhezik. A brazil nép éhsége összefüggésben van az amerikai tőkések profitéhségével.

Négy szovjet vendég

Ivan Pavlovics Bargyin, a Szovjetunió Tudományos Akadémiájának alelnöke, kétszeres Sztálin-díjas tudós, a Szovjetunió Legfelső Tanácsának tagja, a küldöttség vezetője.

Nyikolaj Anoszov professzor, karmester az OSZSZSZK érdemes művésze.

Szergej Fjodorovics Bondarcsuk, a Szovjetunió kétszeres Sztálin-díjas népművésze.

Emil Gilelsz, Sztálin-díjas zongoraművész.

Сэрэтлэк

Puha irószénnel rajzolták oda egy Murányi-utcai ház falára. Alig válik el a sötét alapszintől, mégis mindenkinek feltűnik. Már annak, aki ismeri a cirill-betűket és tudja, hogy ez a nyolc orosz betű elolvasva így hangzik: szeretlek.

Aki arra jár és meglátja az írást, mosolyog. Kijár ez az ajándékmosoly a szerzőnek, aki egészen bizonyosan fiatal és nyilván orosz nyelvtudásának első zsengéjét mutatja be nekünk. Így mondja a logikám és szinte látom, ahogy bizonyára a kislány szemeláttára leírta ezt a szót és utána még hangosan ki is betűzte. Hadd tudja meg az a lány. Dehogyis akart elrejtőzni a cirill betűk mögé, dehogyis akart elvenni valamit a vallomás nyiltságából. Hozzátenni akart inkább, megtetézni a vallomást. Az egyik szerelmes virágot ad, a másik cukorkát, a mi fiúnk a legdrágábbat adta, amije volt: ezt a néhány betűt, aminek a tulajdonát nehéz nappali munka után talán még nehezebb éjjeli munkával szerezte meg. Az is benne lehetett a gondolatában, hogy most már a kettejüké ez az új tudomány, amelynek erejével kaput nyithatnak az új világba és be is léphetnek oda egymás oldalán.

Meghatottan néztem ezt a kedves szót és azt éreztem, amit néha családi körben érzek, amikor a fiam Jakovlevről beszél nekem, a gépszerkesztőről, mindkettőnk meghitt ismerőséről, vagy például, amikor rámszól: „Annyit nézed az órádat, mint Pamfilov a „Volokalamszkiból"...

Nyolc éve szüntelen árad felénk a nagy szovjet ország baráti szeretete. És nyolc éve száll a nagy szovjet ország felé a mi ki nem apadó hálánk és szeretetünk, amelynek kevés kedvesebb és közvetlenebb megnyilvánulását láttam, mint ezt a feliírást a Murányi-utcai ház szürke falán:

Сэрэтлэк

O. K.

Öt éves a magyar-szovjet kulturális egyezmény

LEONID LENCS:

A CSODABOGÁR

A fene tudja, Jim Ferry nem tehetett róla, az öreg patikusné volt a hibás: váratlanul felébredt és olyan áthatóan, élesen kezdett sikoltozni, mint a nyúl, amikor a kutya elkapja a nyakát. Jim ideges lett és az öregasszonyt gépiesen megfojtotta. Igenám, de a vénasszony sikoltozására a szomszéd szobában felébredt az unokája, dr Price és felesége. A többi aztán úgy folyt le, mint a moziban.

Az orvos pizsamában, revolverrel a kezében berohan az öregasszony szobájába, menetközben rálő Jimre és persze nem talál. Elvégre az ilyesmi nem olyan, mint a mustártapaszragasztás! Jim rálő a doktorra és hibapont nélkül irányítja a nagymama után a mennyországba. Az orvos felesége ezzel egyidőben elájul. Jim összeszedi, ami a kezébe kerül, átugorja az orvos holttestét és kiugrik az ablakon a sötét utcára.

*

...Jim Ferry egy kis barátságos, déli városkában telepedett le. Az öregasszony házacskájában zsákmányolt „szajré" nem sokat ért, de annak a megboldogult kocavadásznak, Price-nak a hagyatékában volt egy erszény, ebben pedig egy meglehetősen csinos dollárösszeg húzódott meg. Jim egy tiszta szállodába költözött.

Sajnos, már a következő napon kiderült, hogy ez a nyugodalmas, kényelmes üdülés sem alkalmas arra, hogy Jim boldogon élhessen. A rendőrök és a detektívek nem sok vizet zavartak. A legnagyobb hiba magában Jim Ferryben volt.

Kiderült, hogy Jimnek lelkiismerete van, ami meglehetősen különös, kellemetlen érzés. Ez különbözteti meg az embert a ragadozó állattól. Hiszen Jim nem volt gyilkos, csak egyszerű tolvaj. Amikor visszaemlékezett a patikusné házában történtekre, összerázkódott az utálattól és a gyötrelemtől.

„Ez valószínűleg onnan van, hogy gyermekkoromban golyvám volt, — gondolta Jim és rőt szempillái megreszkettek. — Örökölt betegség!"

Egy reggel, amikor a szálloda melletti kis vendéglőben falatozott, Jim két jólöltözött férfira lett figyelmes. Nadrágjuk elegáns szabása után ítélve, ezek a jövevények fővárosi „palik" lehettek. Kávét kortyoltak, almástortát ettek hozzá és annyira elmerültek a társalgásba, hogy maguk sem tudták, menynyire hangosan beszélnek. Az egyik idősebb, szürkülő hajú ember volt, a szemén erős szemüveg. Lelkésznek látszott. A másik, a fiatalabb, pirospozsgás arcú, az alsó állkapcsa erősen kiugró. Tisztelettel hallgatta az idősebb szavait. Úgy viselkedett, mint tanuló a tanítójával, vagy mint, aki alárendeltje a másiknak.

— Én mondom, Harry, nekem elhiheti. Minden orvos gazember. — Az idősebb lelkészforma szuszogva hajolt előre. — „Gyógyítás". Micsoda ördögi ostobaság! Amikor a Föld nem tudja eltartani az emberek őrült nagy tömegeit! Ezt már pontosan kiszámították.

— Ezek szerint, tanár úrnak az a véleménye, hogy... — A fiatal rózsabimbó-arcú tiszteletteljesen bámult a másikra.

— Olvasta annak az amerikai misszionáriusnak a cikkét, aki Indiában dolgozik... Hogy is hívják? Várjon, tudom már, Taylor... Az „Atlantic"-ban jelent meg a cikk... Kitűnő meglátások, nekem elhiheti...

Nagy darab almatortát kebelezett be. Jim Ferry, aki feszülten figyelt, arra gondolt, hogy az öregnek szépen fejlett műfogai vannak.

— Általában minden alkalmas a népesség csökkentésére — folytatta a tanár. — Így írja Taylor. Járvány, éhség, háború, atombombák, bűncselekmények, prostitució... a legmagasabb filozófiai értelemben: áldások. Egyetlen atombomba, ami Hirosimára esett le, nyolcvanezer embert ölt meg. Ez igen. Egy húzásra nyolcvanezer. Persze, ezt fokozni is lehet. Akkor az emberek, már úgy értem, akik életben maradnak, jobban fognak élni...

— És nem gondolja tanár úr, hogy esetleg... szóval, ha esetleg túlzásba vinnék az ilyesmit, akkor az emberiség egészen kihal a végén?

— Badarság! — az öreg vidáman hadonászott egy tortaszelettel. — Hallott már a csikágói doktor Gerard kísérleteiről?

— Valamit hallottam... Emberi magzatot mesterségesen, kémiai úton kitenyésztett

— Úgy van. Aztán átülteti a tenyészanya méhébe. Grandiózus ötlet, Harry fiam. Megválogatjuk a szülőket és mesterségesen olyan embereket tenyészthetünk, amilyenekre szükségünk van. Átöröklés, Harry fiam, érti, az átöröklés. Lesznek, akik úri „génekkel" születnek, lesznek, akik rab „génekkel". Mit szól ehhez?

A pirospozsgás fiatalember nem ért rá választ adni pártfogójának, mert Jim Ferry felemelkedett a helyéről és odament az asztalukhoz.

— Bocsássanak meg, uraim, — mondta udvariasan. — Végighallgattam a tárgyalásukat és engem ez a... duma... nagyon érdekel. Roppant érdekel...

— Mi érdekli önt különösebben, tisztelt uram? — kérdezte a lelkészkülsejű öregember.

— Maga ez a... megsemmisítés! — mondta Jim. — Csak azt szeretném megkérdezni, uraim: mi lesz a lelkiismerettel?

— Mivel, kérem? — kérdezte az idős ember, kezét a füléhez illesztve.

— A lelkiismerettel. Önök azt mondják, hogy milliókat kell elpusztítani, hogy az életbenmaradók jobban élhessenek. És mi lesz a lelkiismerettel? Átkozott dolog ez... kínozza az embert.

— Nem értem önt, — mondta most már jéghideg hangon az öregember és pirospozsgás útitársára tekintett; az megvetően vállatvont.

— Azt mondom, hogy az embert kínozza a lelkiismeret! — ismételte makacsul Jim. — Ismerek egy fickót. Nemrégiben kellemetlen dolog történt vele. Ez az ember, mondhatni, öntudatlanul, egy öreg patikusnéval... izé... csökkentette a földgömb lakosainak a számát és... még egy doktorral. Piszok kis doktor volt, — fogalma sincs, hogyan kell lőni és mégis revolvert fogott a kezébe. És ez a fickó aki... izé... eltávolította őket az élők soraiból, nos, ez a fickó majdnem az eszét vesztette... Pedig csak két emberről volt szó. Hát még egy millió!

Jim Ferry két hallgatója újból összetekintett, de egyikük sem szólt egy szót sem. Jim folytatja:

— Azt mondják meg nekem, uraim, hogy az önök szektája... vagy hogyan nevezik az önök társaságát, meg tudja-e vigasztalni ezt a fickót, vagy sem?... Kár ezért az emberért! Elpusztul! Mardossa a lelkiismeret, uraim!...

Nem kapott választ.

*

...Jim Ferry a börtönben megismerkedett egy tyúktolvajjal, a félkezű Bill Costerral, aki tanult embernek számított. Amikor megtudta, hogyan került Jim a börtönbe, nagyot nevetett és nagy üggyel-bajjal, népiesen megmagyarázta Malthus elméletét mai kiadásban.

Jim Ferry egészen az ítélethozatalig töprengett ezen a kérdésen, de nem talált rá magyarázatot. Túlságosan egyszerű gondolkozású, túlságosan naiv volt és nagyon keveset tudott ahhoz, hogy kiismerje magát ezekben a dolgokban. A bíró, akinek őszintén elmondta gyötrelmeit, azt a következtetést vonta le, hogy nem közönséges bűnöző áll előtte, hanem egy megrögzött gyilkos, akinek eretnek és veszélyes gondolatai vannak.

...Amikor Jim mögött nagy csattanással bezárult a cella acélajtaja, a börtönőr azt mondta a tekintélyes öreg felügyelőnek:

— Szemtelenül viselkedett a fiú: pimaszkodott a bíróság előtt!

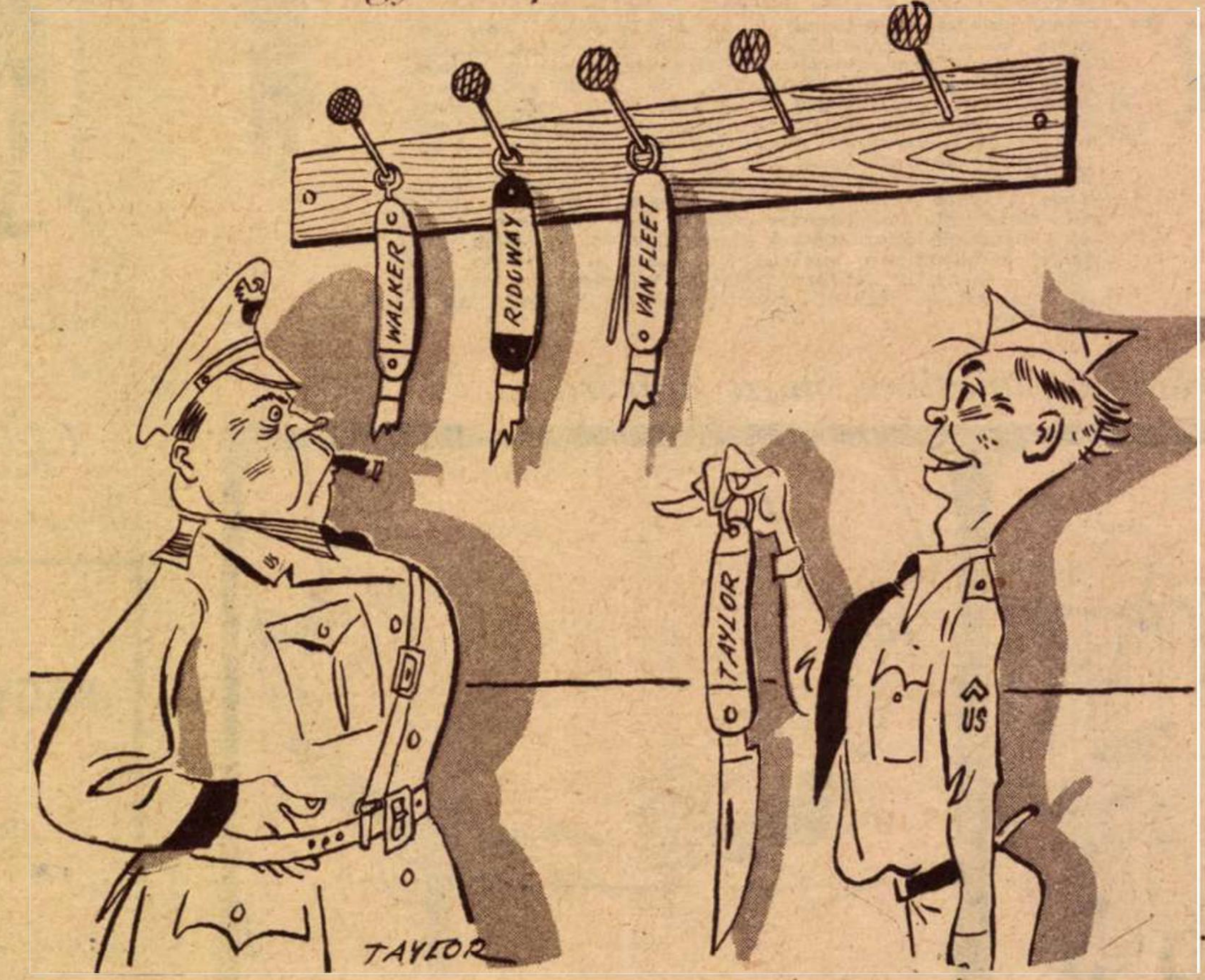
A felügyelő benézett a kémlelőnyíláson és könnyű ásítással mondta:

— Nem tesz semmit, betörjük! Azt hiszi magáról, hogy elméleti tudós, vagy valami kiváló személyiség! Pedig csak egy csodabogár!

És az egyenruhája hátsó nadrágzsebéből megszokott mozdulattal húzta ki a lapos pálinkásüveget.

(Fordította: Pogonyi Antal)

A negyedik parancsnok Koreában

— Tábornok úr kérem, akasszam most mindjárt a szögre az ön bicskáját, vagy várjuk meg, míg ez is beletörik?

Körkép Dulles nyugateurópai látogatásáról

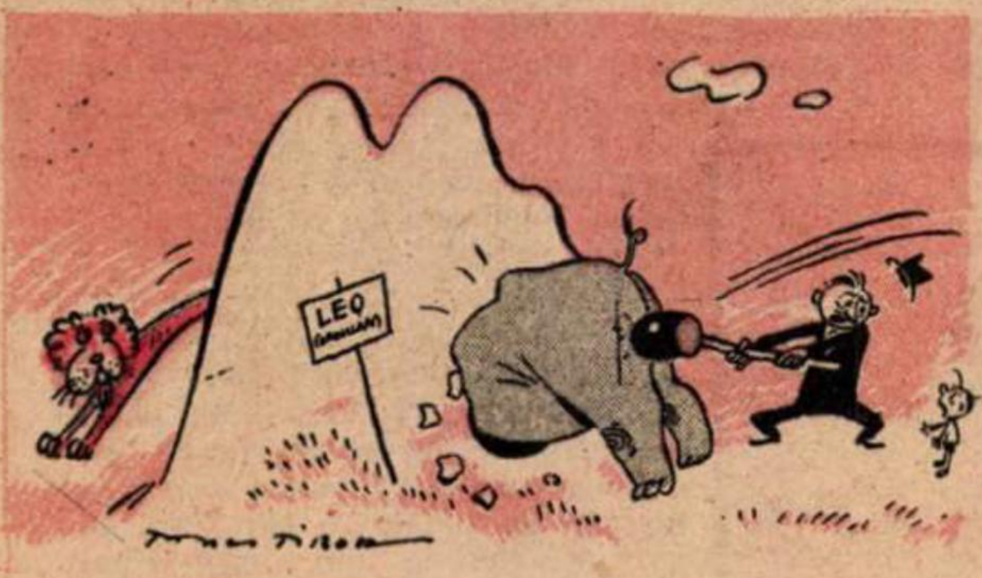

Babona-szakember

— Jaj, fekete macska szaladt el a lábunk előtt!
— Mit jajgatsz, te szamár? A kéményseprő a macskát teljesen közömbösíti.

Kérdés és felelet

— Apu, hod med be?...
— Így fiacskám!

Ezek a képek a Life c. amerikai lapból valók. A Life két teljes oldalon mutatja be az új apácadivatot, amelynek atyja, miként a Life közli, maga XII. Pius pápa. A pápa a mult év szeptemberében kijelentette, hogy az apácák modernizálhatnák a ruházatukat. Itt látjuk a kijelentés eredményét. Öröm nézni a sikkes, kacér apácaruhákat, amelyek ékesszólóan mutatják, hogy íme, a katolikus egyház halad a korral. Az apácák telefonon uszitanak a háborúra és kerékpáron hordják a rémhíreket; abban, hogy az apácáknak ebbeli vallási tevékenysége foganatos is legyen, nagy szerepet játszik az apácák külseje. A korszerű apácaság elsőszámú követelménye tehát a Rita Hayworth-i külső és a megfelelő öltözködés. A korszerű apáca nagyobb súlyt fektet a turbánjára, mint az olvasójára és nagyobb súlyt fektet a háborús uszításra, mint az imádkozásra. Mert így kívánja ezt a legfőbb divattervező és háborús uszító, XII. Pius.

EGY JELENTÉS TÖRTÉNETE

Borsos üzemvezető jelentést írt:

„Felhívom az igazgató elvtárs figyelmét arra, hogy majdnem minden műhelyünkben elharapódzott a fusizás. Munkaidő alatt, a gyár anyagaiból cigarettatárcákat, szipkákat, gyűrűket csinálnak. A munka elkezdésekor senki sincs a helyén, de délután már félórával előbb kirohannak a mosdóba. A XII-es műhelyben Seres művezető nem foglalkozik az átképzősökkel, csak söprésre és géptisztításra használja őket. Baj van itt igazgató elvtárs, nagy baj, kéne valamit csinálni, mert én nem tudom mi lesz a tervteljesítéssel. A III-as műhelyben nem folyik komoly munka, egész hónapban lógnak és csak az utolsó dekádban kapcsolnak rá. Ezért rossz a minőség, és ezért sok a selejt, bár dolgozóink között akadnak olyanok is, akik eltüntetik a selejtet, eldugják, nehogy a meo megtalálja...“

Az igazgató elolvasta a levelet, azután az üzemvezetői beszámoló alapján megírta a jelentését az illetékes alközpontnak:

„...Néha előfordul az is, hogy dolgozóink az ötéves terv szempontjából nem elsőrendű fontosságú cikkeket gyártanak, de ez nem általános. A munkafegyelem területén jelentős javulást értünk el, bár dolgozóink közül egynéhány nem harcol eléggé a másodpercekért. Mindent megteszünk az átképzősök fejlődéséért, de természetesen itt is vannak nehézségek. Seres művezetőre bíztuk az átképzősök nevelését. Kitűnően megállja a helyét. Hibája az, hogy nem szervezi meg eléggé a munkát. A III-műhelyben a hónap folyamán elég gyengén ment a munka, de az utolsó dekádban rákapcsoltak és most már nincs semmi baj. Selejt nincs nálunk, teljesen eltüntettük...

Az alközpont gondosan mérlegelte a helyzetet és a következő jelentést küldte a központnak:

„...A munkafegyelem területén jelentős javulás észlelhető. Az átképzősök nevelése jó kezekben van. A múlt hónap utolsó dekádjában nagyon rákapcsoltak a termelésre. A selejtkérdés teljesen megoldódott...

A minisztérium végül ezt a jelentést kapta a központtól:

„Ennél az üzemnél minden a lehető legnagyobb rendben van!“

(Mikes)

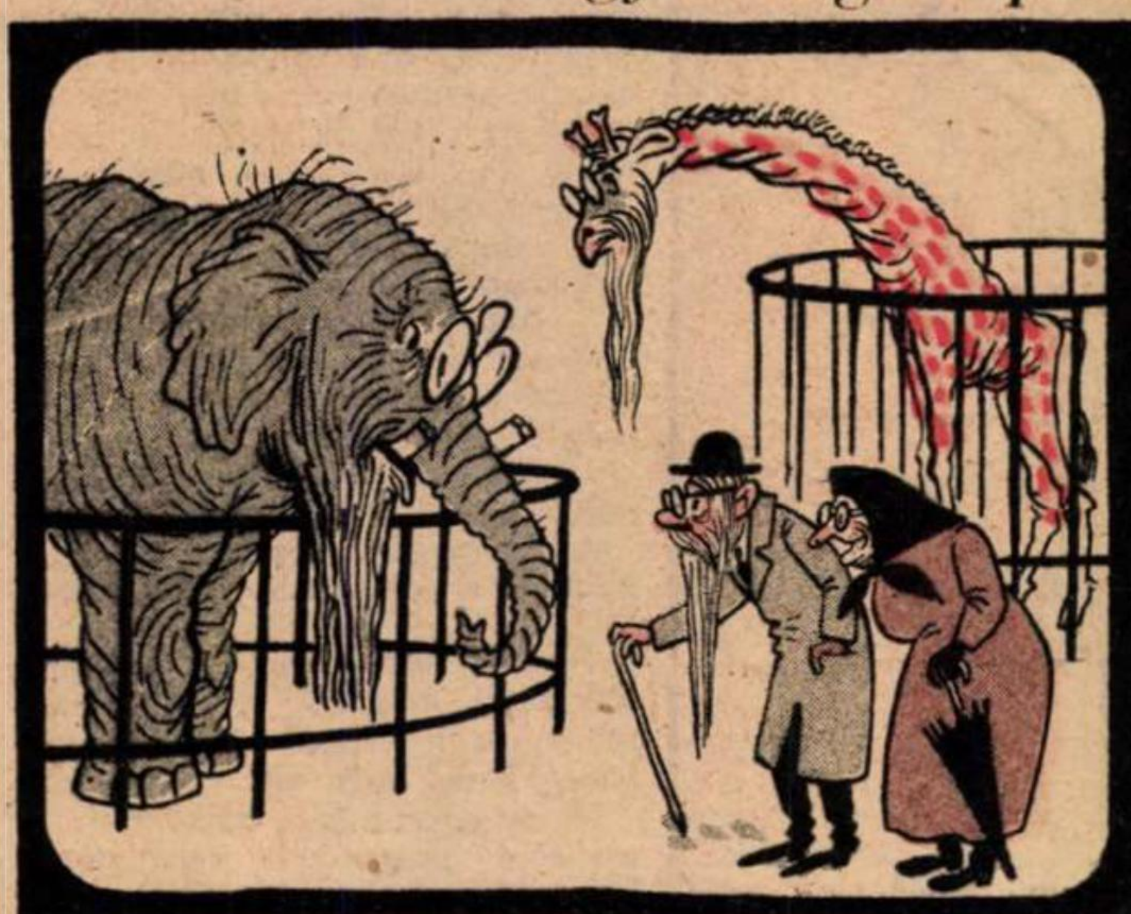
Egy karmester, két zenekar

Az influenzások kara zavarja a koncerteket.

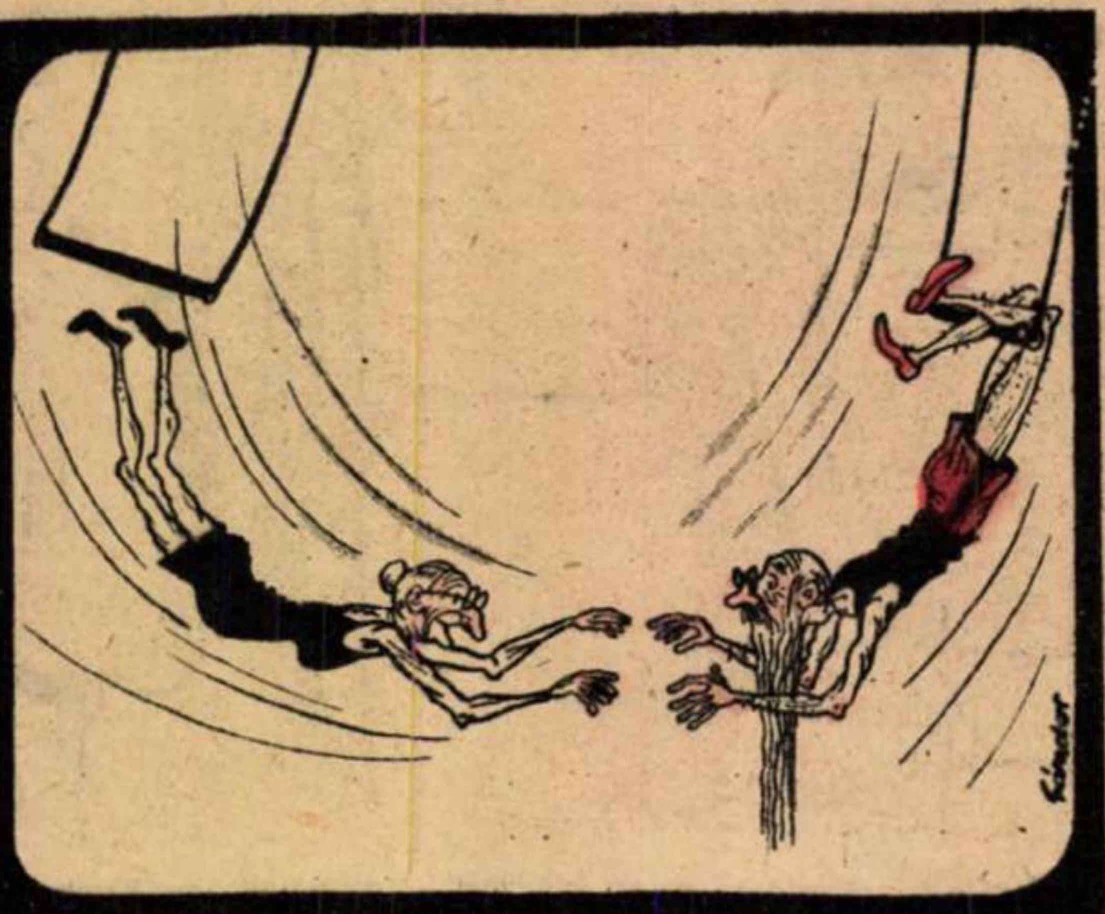

Karmester az orrfúvósokhoz: Pianisszimó!

Nagyon régi a plasztikus mozi műsora

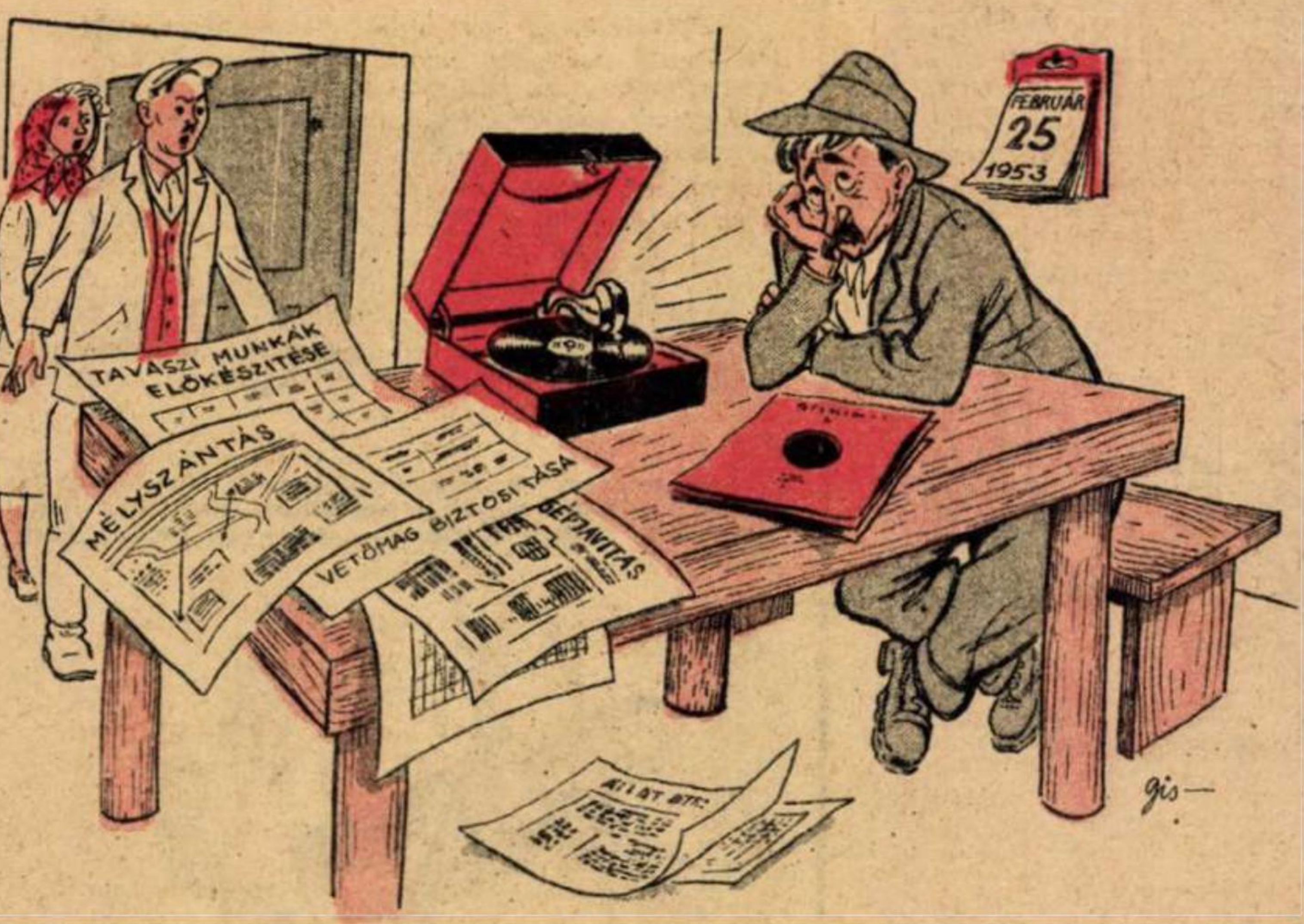

Állatkerti séta

Artistavizsga

Egy rossz tsz. elnök

Kedvenc gramofonlemezét hallgatja: „Csak tavasz ne jönne sohasem . . .“

Egy jó tsz. elnök

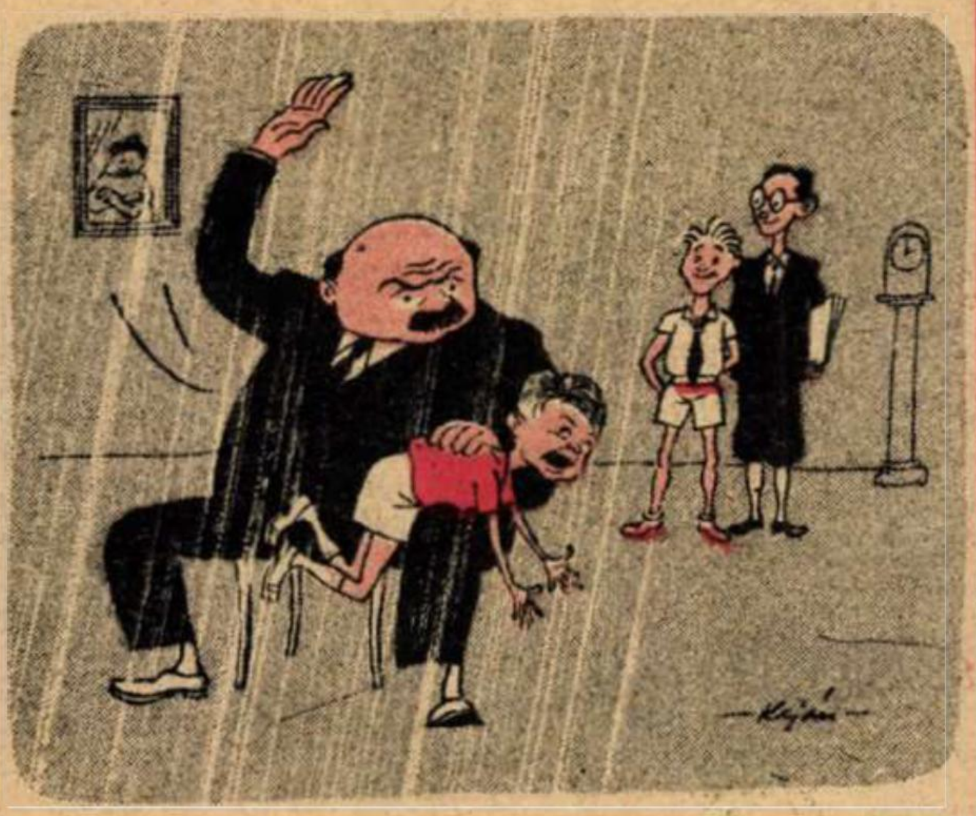
— Halló, itt Tavasz Tündér! Mi újság, Pista bácsi?
— Az, hogy nálunk jól fogja érezni magát, mert mi már most felkészülünk a fogadtatására.

Heti képrejtvényünk

Miért megy az a sok ember a Körúton a Marx-tértől a Nemzeti felé?
Mert a József-körúti Rétesboltban olcsóbb a rétes, mint a Marx-tériben!

Pistike lépést tart a rendelettel

Pistike: Brühühü . . . Családi pótléknak jó vagyok?

Anyukavédelem

Tegnap este vendégek voltak nálunk. Amikor az anya- és gyermekvédelmi határozatról kezdtünk beszélgetni, Margitka elkezdte hegyezni a fülét. Szigorúan rászóltam:

— Menj játszani, Margitka. Te ehhez még nem értesz.

— Nem? — nézett rám Margit harciasan. — Hát tudd meg apja, hogy mi is védjük az anyákat!

Csodálkozva néztem fel. Ismerem a lányomat. Ha úgy kezdi, hogy apukám, akkor alá kell irni, hogy nem figyelt az órán. Ha úgy kezdi, hogy apuci, akkor egy forintot kér vegyessavanyúra. De ha azt mondja, hogy apja, akkor nyilván komoly közölnivalója van.

— Hol véditek ti az anyákat? — kérdeztem.

— Hát a Szvetenában.

Akik nem laknak a Ferencvárosban, azok nyilván nem tudják, hogy a Szvetena a Szvetenay-utcai iskolát jelenti. Én azonban a Ferencvárosban lakom.

— Mert apja hogyha minálunk hiányzik egy kislány az iskolából, akkor azok az anyukák, akik akkor ráérnek, elmennek és megnézik, mi a baj, de ám nemcsak megnézik, hanem segítenek is, amit tudnak és ha el kell menni valahová akkor elmennek valahová és ha ott kell maradni a gyerek mellett, akkor ott maradnak a gyerek mellett és ha az anyuka beteg, akkor elmennek bevásárolni és összerámolnak mindent, hogy ne legyen rumli a lakásba és kitakarítanak és minden... Ezt már a múltkor megcsinálta az igazgató néni és azt is megcsinálta, hogy a földszinten van egy izé, egy terem és oda beülnek az anyukák, akik ráérnek és javítnak, fódoznak meg stoppolnak azok helyett az anyukák helyett, akik nem érnek rá . . . És az osztály tanulmányi eredménye három egész nyolctizedre emelkedett, azt modta a tanító néni, hogy ez is anyukavédelem . . . És a napközibe reggelit meg ebédet meg uzsonnát kapnak a lányok . . . És aki nem olyan jól tanul, avval délután repetálnak a tanító nénik...

— Korrepetálnak, Margitka — javította ki Géza bácsi, aki művelt ember.

— Úgy is lehet mondani — hagyta jóvá udvariasan Margitka. — Ènvelem a tanítónéni éppen most repetált kor.

— Remélem, az elsők között vagy — vonta össze a szemöldökét Géza bácsi.

— Az első most a Putnoki Évi! Büszke rája az egész osztály!

— És miért nem terád büszke? — vonta össze mégjobban szemöldökét Géza bácsi, pedig már úgyis eléggé össze volt vonva.

— De, Géza bácsi kérem, én igazán nem tehetek róla . . .

— Nem tehetsz róla? Hát ki tehet róla? Talán az apukád, vagy az anyukád?

— Igen — mondta Margit. — Mert ám a Putnokinak csak egy kicsivel volt jobb bizonyítványa, mint nekem . . .

— Hát akkor mért ő az osztály büszkesége és mért nem te?! — csapott az asztalra Géza bácsi, mert a szemöldökét már nem tudta jobban összevonni.

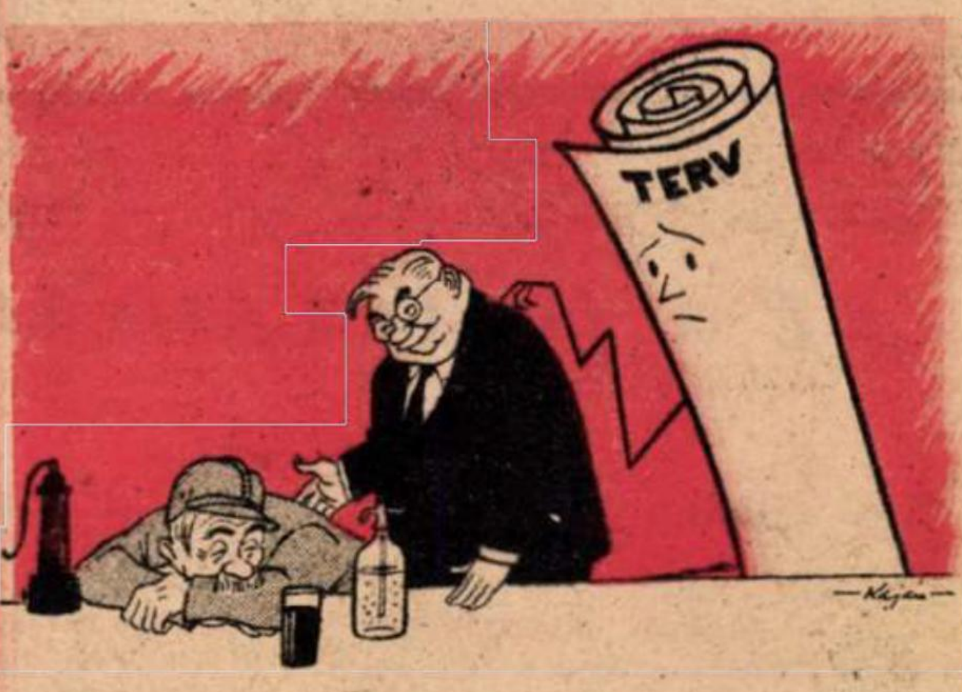
— Azért Géza bácsi kérem, mert neki tizenkét testvérkéje van és ezerötszázhatvan forint családi pótlékot fognak kapni egy hónapba és apunak csak egy szem lánya van...

Félénken nézett Géza bácsira és bizonytalanul tette hozzá:

— De, Géza bácsi kérem, tessék elhinni, hogy én igazán nem tehetek róla . . .

Gergely Miklós

Aminek nem szabadna lennie

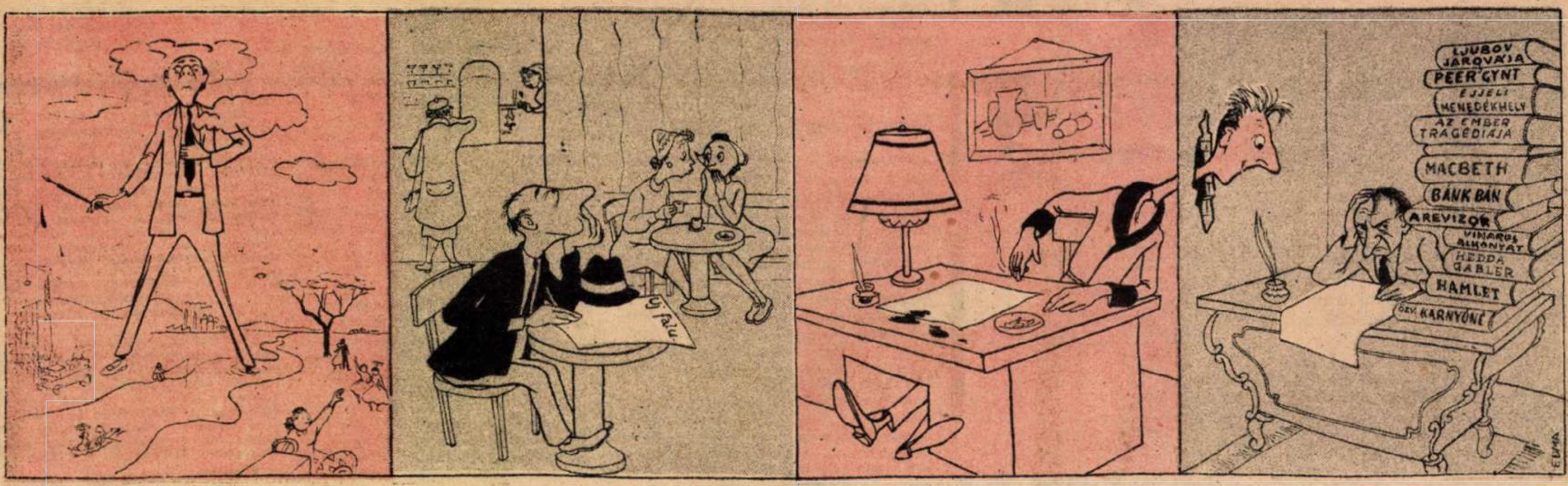
Bányász: Sajnos, ilyenkor hétfőn nem tudok lemenni a bányába!
Igazgató: Nincs semmi baj, az a fontos, hogy szeressük egymást!
Terv: Bár inkább engem szeretnétek!

Életrevaló gyerek

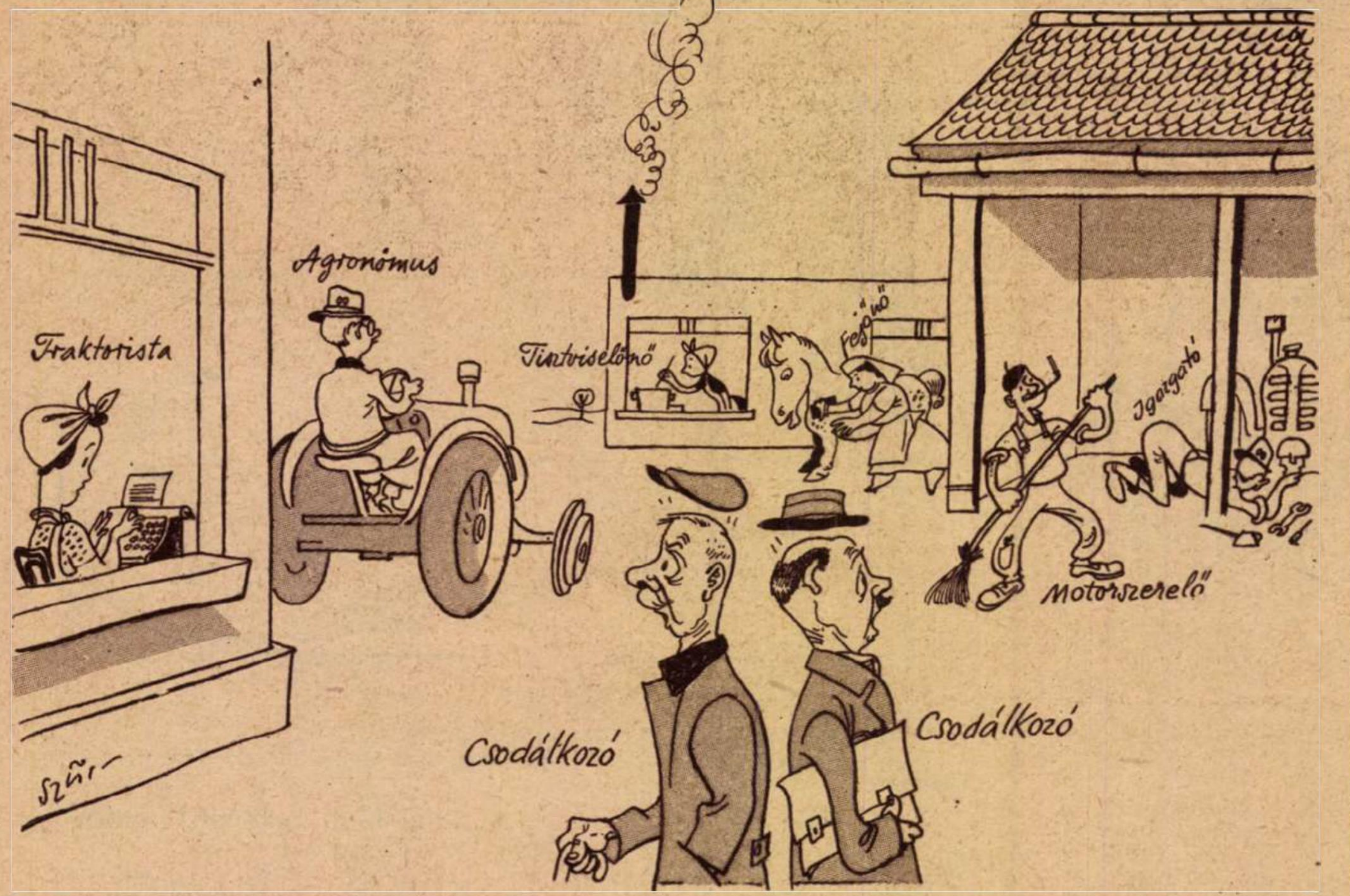
— . . . akkor jött a vasorrú bába és . . .
— Tudom. Fogta a vasorrát és beadta a Fémgyüjtő Napok alkalmából a MÉH-nek . . .

MIÉRT NEM ÍRNAK DRÁMÁT EGYES MAGYAR ÍRÓK?

mert nincsen témájuk . . — mert még gyüjtik az élményt . . . — mert más sem ír . . . — mert az összes nagyszerű témát már elírták előlük.

Egyes állami gazdaságokban mindenki mással foglalkozik, mint amire képesítették

Amilyen munkaszervezésnek nem szabadna lennie

— Szaktársak, holnaptól kezdve három ember felszabadul. Nem fogjátok kézierővel emelni a nehéz öntéseket, kaptok kézidarut, amit egy ember könnyen kezel.

— Hol a három felszabadult szaktárs?
— Ott.

Le a bürokráciával!

Egy éjszaka Miskolcon

— Szoba nincs!

Ezt a miskolci Kossuth-szálló portása mondta. Mind a tizenketten, akik bőröndökkel, aktatáskákkal álltunk a pult előtt, csalódottan és reménytvesztve néztük a portásfülkét díszítő csillogó rézkulcsokat. Valamennyi kényelmet, puha ágyat, tisztálkodást, meleget jelentett.

De nem a mi számunkra . . .

— Kevés a szoba és sok az utas Miskolcon, — magyarázta a portás.

Egy boldog szobabirtokos hozzátette:

— Miskolc rohamosan fejlődik. Ipartelepek létesülnek a környékén.

— Kár, hogy a szállodák nem fejlődnek párhuzamosan Miskolccal — mondtam epésen.

— Nem tud valahol üres szobát? — kérdezte valaki a portástól.

— Nem, — hangzott a sajnálkozó válasz.

Pillanattal később:

— Nem is szabadna elárulnom.

Tovább próbálkoztunk:

— A másik szálloda?

— Az is tele van.

Az előbbi szobatulajdonos megjegyezte:

— Az a baj, hogy a többi szállodába vállalati irodák kerültek. Azokat üres üzlethelyiségekbe kellene költöztetni, de addig talán tessék a Kozma néninél megpróbálni. A Kazinczy-utcában balra a harmadik vagy negyedik ház.

Egy kofferes csatlakozott hozzám. Negyedóra múlva megtaláltuk Kozma nénit.

— Sajnos, a két ágyra már három lakóm van, — közölte a néni. — Ajánlanám, hogy egyikük aludjon azzal, akire az egész ágy jutott, bár az illető nagyon kövér, nehezen fér el mellette.

— Máskor csak soványakat vegyen fel ágyrajárónak Kozma néni, — ajánlottam.

Nevetett és tanácsot adott:

— Menjenek a sárga sarokházba Ferencné is szokott ágyat kiadni.

Ferencné szobája is tele volt már.

— Volna egy karosszékem — mondta, de a rúgója kicsit kiáll. Nem ajánlom. Ellenben Hejőcsabán lakik a nővérem. Ott egész szobát kaphatnak. Igaz, négy kilométer és már elment az utolsó villamos . . .

Visszamentünk a szállodába. Gondoltuk, történnek még csodák Miskolcon. Talán valaki hirtelen elutazott. Nem történt csoda. Viszont befutott az éjszakai vonat és most újabb csoport sopánkodott a pult előtt.

A portás nekik is Miskolc rohamos fejlődését magyarázta, azután a csoport elindult a különböző Kozma és Ferenc nénikhez szerencsét próbálni — mert ők is kaptak tippeket. A portás felém fordult:

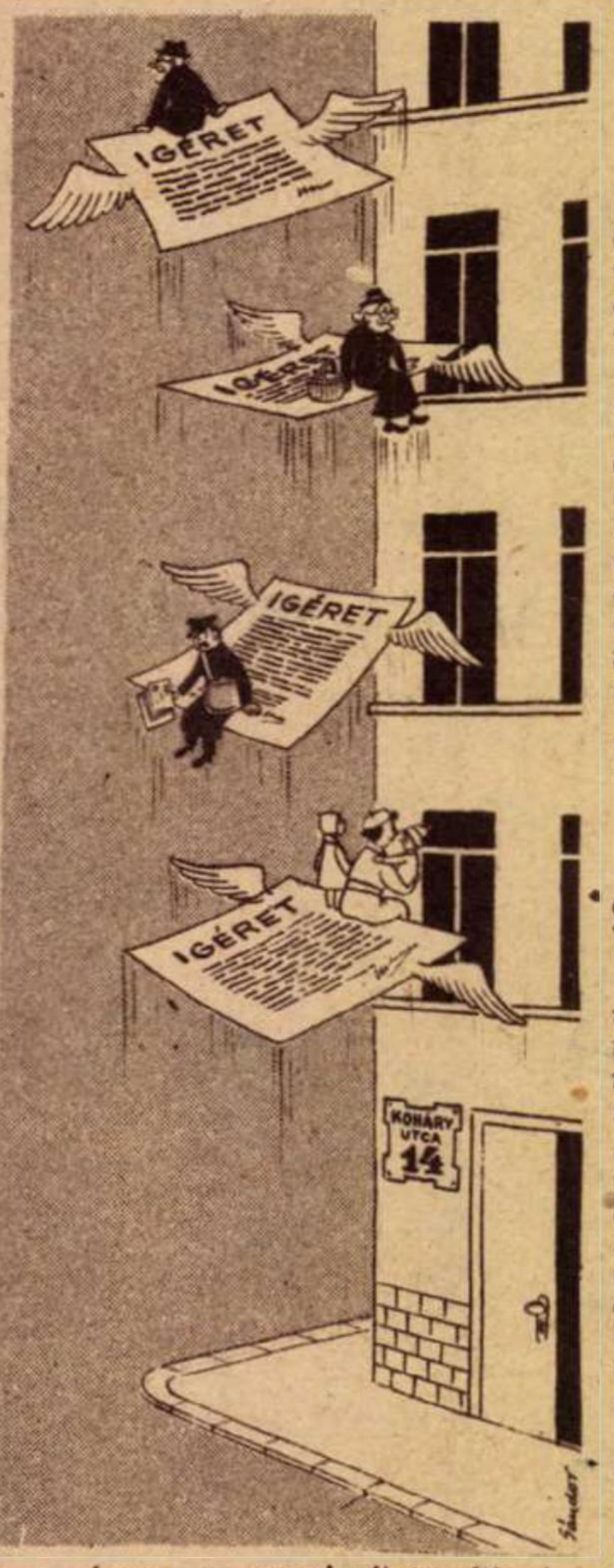
— Másfél év múlva minden rendbe jön. Százhetven szobás új szálló épül Miskolcon.

Nagyot ásítottam:

— Rettenetes álmos vagyok, addig nem várhatok. Megyek Ferenc nénihez a karosszékbe . . .

Palásti László

A Felvonójavító Vállalat azt képzeli . . .

. . . hogy a megjavított lift helyett az ő ígéretein is fel lehet jutni az emeletre?

Hogyan jutottak a nyulak protekcióhoz?

1953 január hó folyamán a nyúlvadászatra kéthetes tilalmat rendeltek el. Ok: a nyulak az esőzések miatt sárosak lettek.

Januárban tehát jól jártak a nyulak. A földművesszövetkezetek vadászegyesületei azt remélték, hogy a sáros nyulak miatt elrendelt tilalmi idő helyett az eredetileg január 31-ig tartó vadászati időt meghosszabbítják.

A nyulak azonban, úgy látszik, „kijárták", hogy a vadászok kevés kárt tehessenek állományukban.

Január 28-án ugyanis a Földművelésügyi Minisztérium hivatalos lapja az alábbi rendeletet közölte:

„A MEZEI NYÚL VADÁSZATI IDEJÉNEK MEGHOSSZABBÍTÁSA"

Erdészeti főosztály.
XIV. 666—13/3/1953.
Előadó: dr. Bertóti István

A vadászat tervteljesítésének érdekében a mezei nyúl vadászatát folyó évi január 31. helyett folyó évi február 1-ig engedélyezem.

A fenti engedély kizárólag a begyüjtés célját szolgáló társasvadászatokra vonatkozik.

Márczis Antal s. k.
miniszterhelyettes."

Ezzel a meghosszabbítással a nyulak nagyon meg voltak elégedve.

A festést beütemezték

A Szombathelyi Tatarozó Vállalatnál 1953 január 20-i határidőre tárolószín építését rendeltük meg. A vállalat beütemezte az építést és január 23-ára az ajtók és ablakok festését is tervbevették.

Az építkezés ügyében azonban semmi sem történt. Még csak az anyagot sem szállították oda. Erről azonban nem értesítették a vállalat festőrészlegét, amelynek három dolgozója a beütemezett terv értelmében — megjelent a nemlétező építkezés színhelyén, ahol csak egy üres telket találtak. Bármennyire is szerettek volna, nem tudtak megbízatásuknak eleget tenni, mert nem volt mit festeni.

Ilyen „tervszerűen" dolgozik a Szombathelyi Tatarozó Vállalat.

Fehérvári Ásványbánya Vállalat
Székesfehérvár

Semmi közük sincs hozzá?

A Veszprém megyei Szentgál községnek a veszprémi járás legszebb kultúrotthonát juttatta Pártunk és Kormányzatunk. A kultúrotthonban tartanánk a keskenyfilm-bemutatókat is. De ez nem megy olyan könnyen. A vetítőgépet javítás céljából elküldtük a MOKÉP veszprémi kirendeltségének. Ez 1952 november 3-án történt. Még a mai napig sem kaptuk vissza. Közben a RAFILM február 2-án értesített bennünket, hogy a kijavított gépet már november 10-én megküldték a veszprémi MOKÉP-nek.

Érdeklődtünk a veszprémi MOKÉP vezetőjénél, aki kijelentette, hogy Szentgál községi tanácsának semmi köze sincs az ügyhöz. Hát akkor kinek van? Az eltűnt vetítőgép TRP-gyártmányú, gyártási száma: 41 050.

AGÓCS GÉZA
tanácstag

Kétkamrás kemence

Bürokratikus ügyünk ismertetése helyett mellékelten küldjük a Villamoscikk Vállalat útján a Villamossági és Szerelési Cikkeket Értékesítő Vállalat részére feladott rendelésünk iratait. Minden levélnél „szebben" beszélnek.

I.

A rendelés: „Kérjük, hogy a W 20 KSC 30/20 55. 109 683. sz. kétkamrás kemencéhez az alant felsorolt árucikkeket a Váltó- és Kitérőgyárnak (Gyöngyös) leszállítani szíveskedjenek. 1952. VIII. 20."

II.

Levél Gyöngyösre: „A rendelésben szereplő ellenálláshuzal zárolt cikk. Kérjük, hogy azt felettes hatóságukkal kiutaltatni szíveskedjenek. A silitrudak rendelését láttamoztatni kell, miután importcikkről van szó. Villamossági és Szerelési Ért. V."

III.

A gyöngyösi Váltógyár levele a Kohó- és Gépipari Minisztériumhoz: „Kérjük, hogy a Villamossági és Szerelésihez küldött megrendelőlevelet engedélyezési záradékkal lássák el."

IV.

A Villamossági levele Gyöngyösre: „Kérjük, hogy hozzánk intézett rendelésüket a 110 000. O. T. számú rendelet értelmében láttamoztatni szíveskedjenek."

V.

A Váltógyár levele a minisztériumhoz: „Mellékelten megküldjük a VILLÉRT-hez címzett megrendelésünket és kérjük a szükséges záradék rávezetését."

VI.

A Villamossági levele Gyöngyösre: „Ismételten visszaküldjük a rendelésüket azzal, hogy az importot a tárca 1953. évi terhére engedélyeztessék."

VII.

A gyöngyösi gyár levele a minisztériumhoz: „Kétkamrás kemencénkhez tartalékanyagokra van szükség. Kérjük a kiutalási záradék sürgős rávezetését, mert időközben a kemence silitrúdjai tönkrementek. 1952. december 9."

VIII.

Műszaki jelentés: „Edzőkemencénk a silitrudak hiányában hónapok óta üzemen kívül van. A rendeléssel féléve labdáznak. Műszaki osztály, Huszár s. k."

IX.

A Váltó- és Kitérőgyár levele a Kohó- és Gépipari Minisztérium erősáramú igazgatóságához: „Vállalatunk kétkamrás edzőkemencéje hónapok óta üzemképtelen. Hosszú levelezgetés után a minisztériumhoz terjesztettük fel az ügyet. Választ nem kaptunk."

X.

A minisztérium levele Gyöngyösre: „Értesítjük a Címet, hogy a silitrúd megrendelését záradékolva a VILLÉRT-hez továbbítottuk."

XI.

Gyöngyös levele a Villamosságihoz: „Az ÁGM közölte, hogy a rendelést továbbította Címhez. Kérjük visszaigazolni."

XII.

A Villamossági levele: „Mellékelten visszaküldjük rendelésüket és kérjük a minisztériummal vezettessék rá az importösszeget."

XIII.

1953 január 30-án Gyöngyös írt az ÁGM-nek, amelyben csodálkoznak, hogy egy nagyjelentőségű cikk miatt, amelyet állandóan készleten tartanak, félévig kellett levelezgetni és még mindig csak a láttamozásnál tartanak."

XIV.

A levelezés folyik . . .

Váltó- és Kitérőgyár
Gyöngyös

A dekorációt nem lehet meginni

Február 16-án Debrecen új népbüfféjébe mentem el egyik barátommal. Fáztunk és egy kis borral szerettük volna megmelegíteni csontjainkat. A polcok tele voltak remek italokkal. Láttunk ott pezsgőt, badacsonyit, rizlinget, kéknyelűt, ezerjót. Egy üveg balatoni rizlinget kértünk, de a pénztárosnő nem vette át a pénzt, hanem közölte, hogy a polcon lévő teli borospalackok nem eladók. Ez csak dekoráció . . . A boltvezető ugyanilyen hajthatatlan volt. Felsőbb utasításra hivatkozott. A legközelebbi étteremben csillapítottuk szomjunkat. Nem tudom megérteni, hogy miért nyitották meg ezt az új népbüffét? Hiszen az italboltok feladata az, hogy árusítsanak, nem pedig az, hogy borokat csak dekorációs célokra tartsanak raktáron.

SANDOR ISTVAN
tangazdasági dolgozó
Hajduszoboszló

Ludas Matyi elintézte

„Játszmánként 4 forint" című közleménnyel kapcsolatban megállapítottuk, hogy az üzletvezető helytelenül járt el. Egy napi fizetésének megvonására büntették. Egyben felhívtuk az üzletvezető figyelmét arra, hogy ilyen eset többé ne forduljon elő. A játszási engedély kártyára vonatkozik és az is csak azokban az üzemekben, amelyek részére az engedélyt kiváltották.

A Budapesti Városi Tanács
Végrehajtóbizottsága
Kereskedelmi osztálya

A „Kórház zsebkéssel" című cikkel kapcsolatban megállapítottuk, hogy nemcsak a kórház szülészeti, hanem egyéb osztályán is hiányosságok voltak. A kórház gondnoka felmérte a hiányokat és 13 000 forint értékben evőeszközöket rendeltünk. Az evőeszközök már meg is érkeztek. Köszönjük a Ludas Matyi kritikáját.

Dr. Erdődi János,
a Tolna megyei Tanács
kórházának
igazgató-főorvosa

Hétszobás nehézség

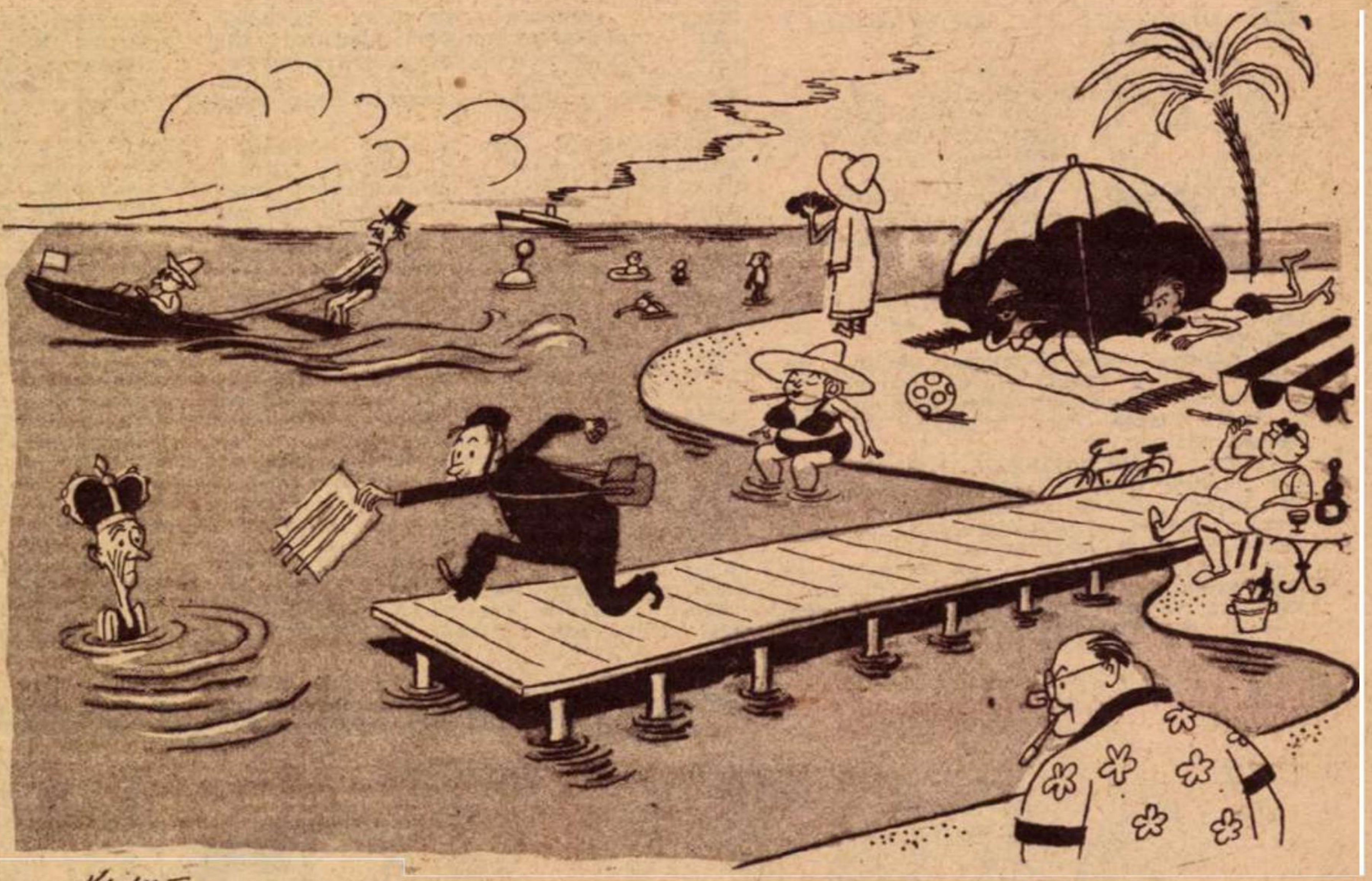

Jancsi a Tökmaghántolimpex normaosztályán nyűtte a napot, Adél a tervosztályon. A két osztályt, illetve Jancsit és Adélt mindössze hét szoba választotta el egymástól. De ez a hét szoba nagyobb akadályt jelentett Jancsinak, mint névrokonának, Kukorica Jancsinak a hétfejű sárkány. Ez a hétszobás nehézség pedig abból adódott, hogy a két, rügyezésnek indult jótét lelket elválasztó szobák egyikében az igazgató székelt. Ez a szoba pedig pontosan szemben volt avval a szobával, amelyiknek üvegfalai mögött Jancsi túlóráinak kórokozója, Adél körmölte a különböző terveket, de főképpen saját terveit. Természetesen terveit úgy szőtte, hogy magának is, Jancsinak is huzamosabb ideig sikerült jónéhány kellemes túlórát szereznie. Ez ment is egy ideig, mint a karikacsapás. De mivel Adél és az igazgató szobája kitartóan szemben álltak egymással, az igazgató akarva, nemakarvan, többször volt szemtanúja annak, hogy Jancsi, a normás, állandóan a tervosztályon normázik, továbbá annak, hogy ezek a normázások mélyen belenyúlnak a nyugalomra szánt éjszakába. Emez éles meglátásának azután az lett a következménye, hogy berendelte magához a túlórákra épült két rokon lelket és megmagyarázta nekik, hogy ez a munkaidő alatt lángoló viszony a technika mai vívmányai szerint nem fér bele a Tökmaghántolimpex túlórakeretének szűk keresztmetszetébe. A megszeppent vegyespár azon szempillanatban elfogadta a bírálatot és megígérték az igazgatónak, aki vajszívéről volt híres, hogy ezek után magánéletüket, mint maszek fogják berendezni, de kezdeti nehézségeik leküzdéséhez kérték az igazgató támogatását, amit az igazgató készségesen meg is ígért. Ezek után Jancsi és Adél az igazgató éberségét megkerülve, illegalitásba vonultak és a hétszobás nehézséget részint telefonnal, részint levelezéssel,. nagyrészben túlóracsúsztatással igyekeztek leküzdeni. A csúsztatást rövid idő alatt olyan magas színvonalra emelték, hogy minden adandó alkalomra rendelkeztek annyi idővel, illetve annyi csúsztatott túlórával, amennyit a bizalmas magánügy minden körülmények között megkívánt. Ma már ott tartanak, hogy ők maguk sem tudják a sok csúsztatástól, hogy tulajdonképpen mikor kezdődik és mikor végződik a munkanap. Az igazgató pedig, aki most már hosszabb idő óta nem látta Adél szobájában a csellengő normást, egészen megnyugodott. Egyik délután pedig, mikor éppen a normairoda mellett haladt el, és látta Jancsit mélyen belemerülve a csúsztatástól felgyülemlett normatömegekbe, elégedettségének jeléül csak úgy félkézzel megveregette saját vállát, mondván: Lám, lám, milyen szépen, milyen sikeresen, milyen dialektikusan tudtam alkalmazni az egyéni meggyőzés kitűnő fegyverét! Öntelten nézett végig a hosszú folyosón, mint egy győztes hadvezér. És hogy az elégedetlenségnek még a látszatát is kifüstölje magából, magabiztos mozdulattal gyujtott rá egy reprezentációs cigarettára.

Bernáth Ede

A Riviérán

Miközben Belgiumban pusztít az árvíz, a belga király a Riviérán nyaral.

— Felség, szörnyű árvíz pusztít Belgiumban!
— Még ilyenkor is zavarnak? Nem látja, hogy én is nyakig vagyok a vízben?

AZ ÉREM KÉT OLDALA

A bordeauxi katonai törvényszék kilenc év után most tárgyalta 27 tömeggyilkos SS-katona bűnperét és felháborítóan enyhe ítéletet hozott (Ujsághír.)

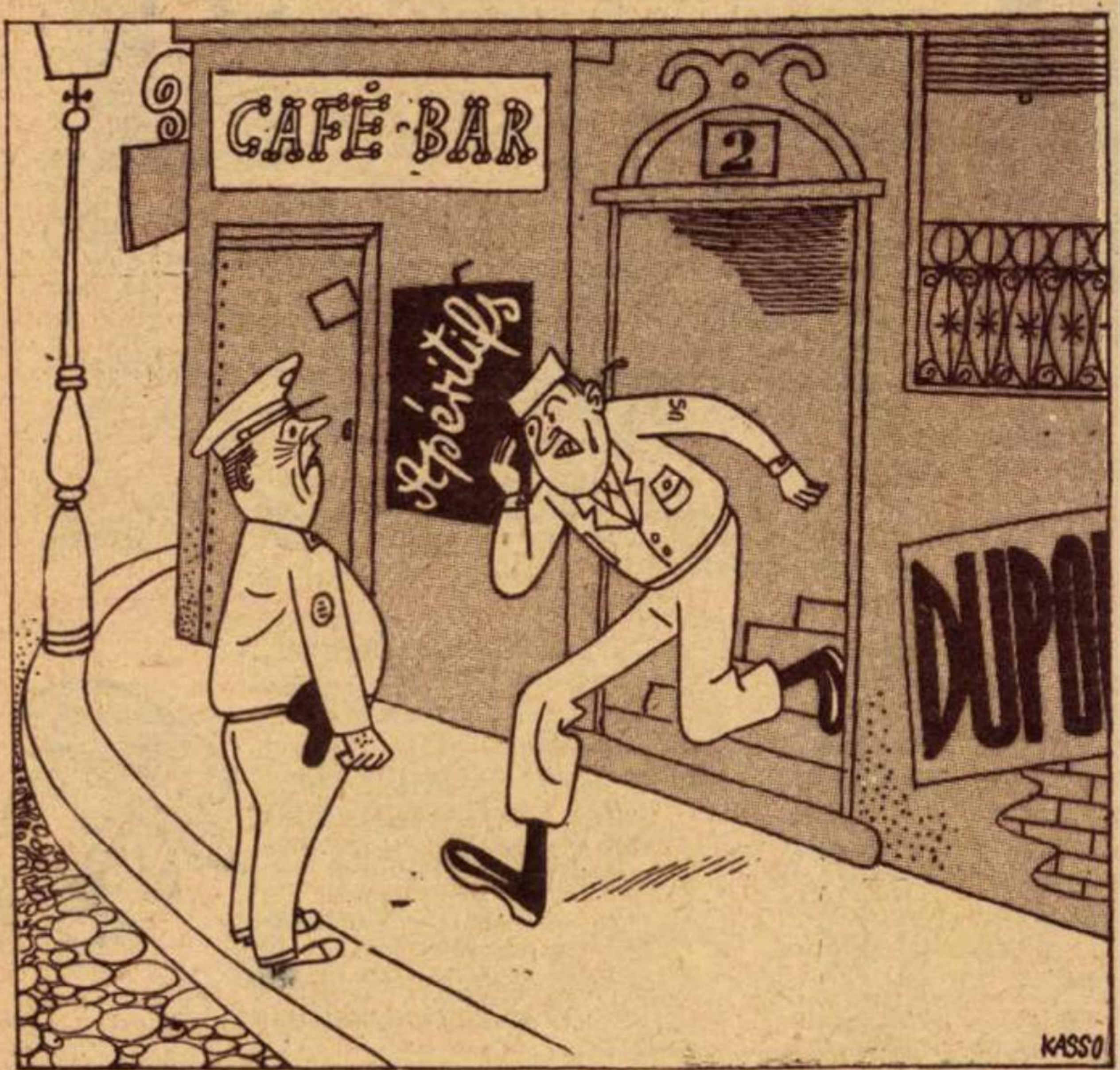

Miért röhögnek az oradouri tömeggyilkosok?
Mert nevetségesen kis büntetést kaptak 642 ártatlan ember meggyilkolásáért.

Miért zokog a szentatya?
Mert ő még ezt is sokalja . . .

EGY AMERIKAI PÁRIZSBAN

Az amerikai megszálló hadsereg tanfolyamokon tanulmányozza a marshallizált országok nyelvét és szokásait.

— Mi történt magával, Brown tizedes? Le van köpve az arca!
— Őrnagy úr, alássan jelentem, tanulmányoztam a francia nép lelki beállítottságát! . . .

„DOLGOZÓ"

A csinos fiatal kalauznő ránézett a jegyre, aztán ránézett az utasra és kihirdette az ítéletet:

— Ez nem jó.

— Miért nem jó? — kérdezte élesen az utas, akit ettől függetlenül Elemérnek hívtak.

— Mert először is lejárt, másodszor a Vas-utcánál nincs átszállás, harmadszor . . . .

Elemér nem várta meg a harmadik számú indokolást, hanem sértett vadként felhördült:

— Hallatlan! Micsoda eljárás ez a dolgozókkal szemben?!

A lány nem magyarázgatta, hogy ő is dolgozó, attól tartott, hogy az úgyis meglátszik duzzadt táskáján, amelybe hajnal óta gyüjti a jegyek árát. Nem vitatkozott. Elemérrel, aki sértődötten leszállt, ami lényegében nem is jelentett duzzogást, mert hiszen a Körúton úgyis le akart szállni.

Belépett a Közértbe és haladéktalanul vitába szállt a kiszolgálónővel, aki kifogásolta, hogy Elemér bizalmasan megjogdosta a kifliket.

— Majd én megmutatom magának, — sziszegte Elemér, — így kezelik maguk a dolgozókat!

A kiszolgálónőre két tucat vevő várakozott, nem jutott ideje megkockáztatni azt a vakmerő állítást, hogy ő is dolgozó.

Elemér még egy utolsót csipett egy mosolygó jonathánalmán, aztán elrohant a körzeti rendelőbe, hogy meghosszabbítsa enyhe náthaját. Az orvos alaposan megvizsgálta majd így szólt:

— Na, rendben vagyunk . . . Holnap nyugodtan bemehet dolgozni . . .

Felhorkant erre a páciens:

— Dolgozni? Egy ilyen súlyos izé . . .

— Nem súlyos és nem izé. Volt egy kis futó influenzája, de már el is múlt. Nyoma sincs a betegségnek, vidáman dolgozhat . . .

Elemér önérzetesen méltatlankodott:

— Micsoda? Dolgozni menjek?

És keserűen hozzáfűzte:

— Így bánnak egy dolgozóval!

(stella)

Atlanti becézés

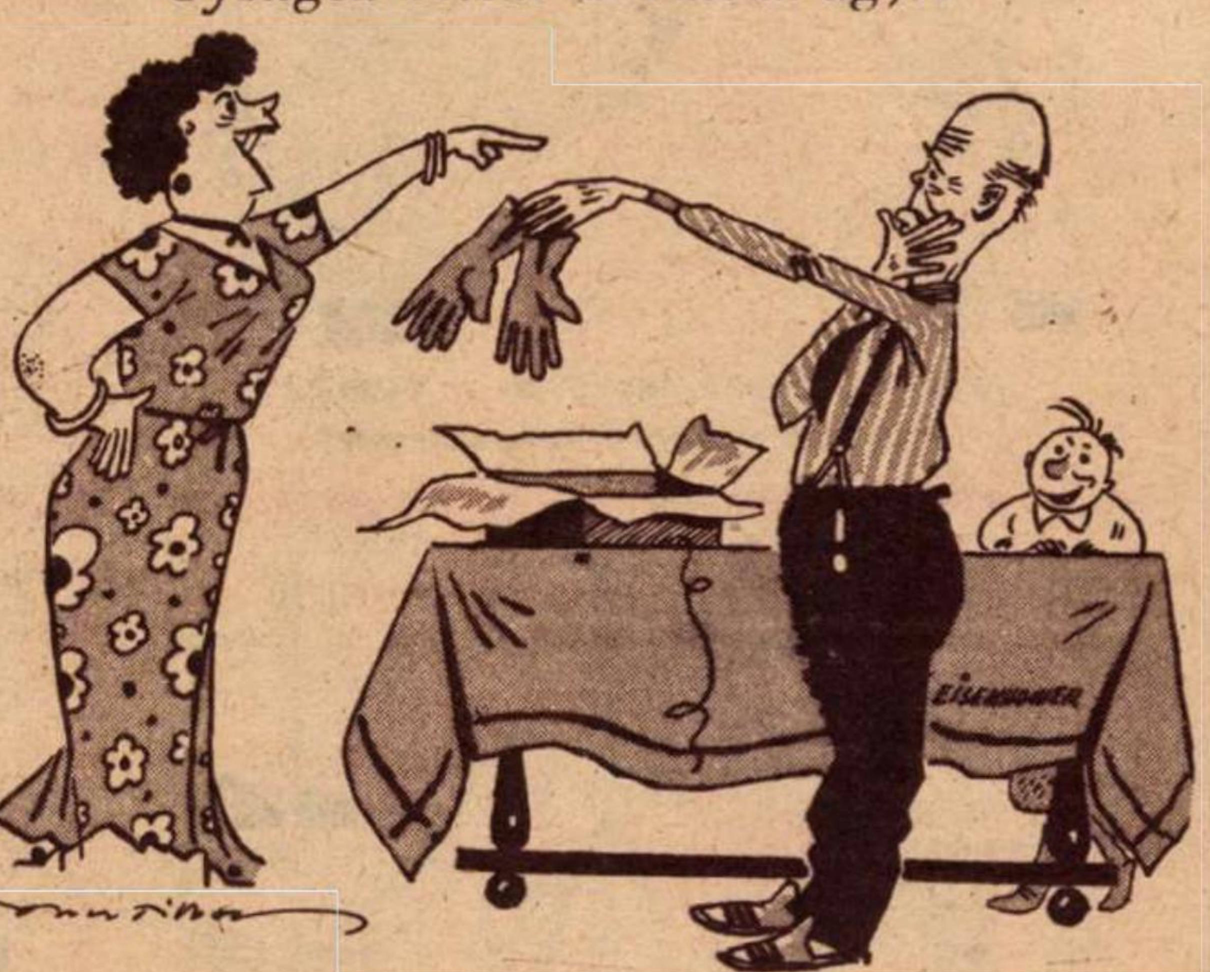

Becézni azt szokta az ember, akit szeret. A becézésnek egyik bevált kifejezési formája a becenév. Ha az ember barátját mondjuk Istvánnak hívják, akkor túláradó szeretetében Pistikémnek, sőt Pityukámnak nevezi, a Pityuliról nem is beszélve. Mondom, ez volt eddig. Most azonban ezen a téren is egészen eredeti módszert vezettek be az amerikaiak. A Life című amerikai lap Franciaországot, amelynek Amerika atlanti „barátja", nemes egyszerűséggel utcalánynak nevezi, Amerika leghívebb barátait, lakájait és kiszolgálóit, a francia minisztereket pedig bohócoknak. De a Life nem áll meg annál, hogy Franciaországot annak nevezi, aminek nevezi, hanem a szemére lobbantja, hogy fenti foglalkozásának gyakorlása során a gáláns Amerikától kapott tiszteletdíjat a harisnyájába dugja, ahelyett, hogy ágyúkat és tankokat venne rajta, miként az tisztességes, jóerkölcsű hajadonhoz illik. A baráti becézésnek ez az újszerű formája nyilván kínosan érinti a gloire, a dicsőség nemzetét; de nem érinti kínosan azokat, akik Franciaországot jelenleg vezetik. Még egyetlen bohóc sem sértődött meg azon, hogy bohócnak nevezték; a francia miniszterek azzal vigasztalódhatnak: „Bohócok vagyunk, de nem is olyan utolsó mesterség az és mindenesetre a szakma legjobbjai vagyunk; mi vagyunk a legjobban fizetett bohócok Európában!"

De mivel vigasztalódjék szegény Franciaország?

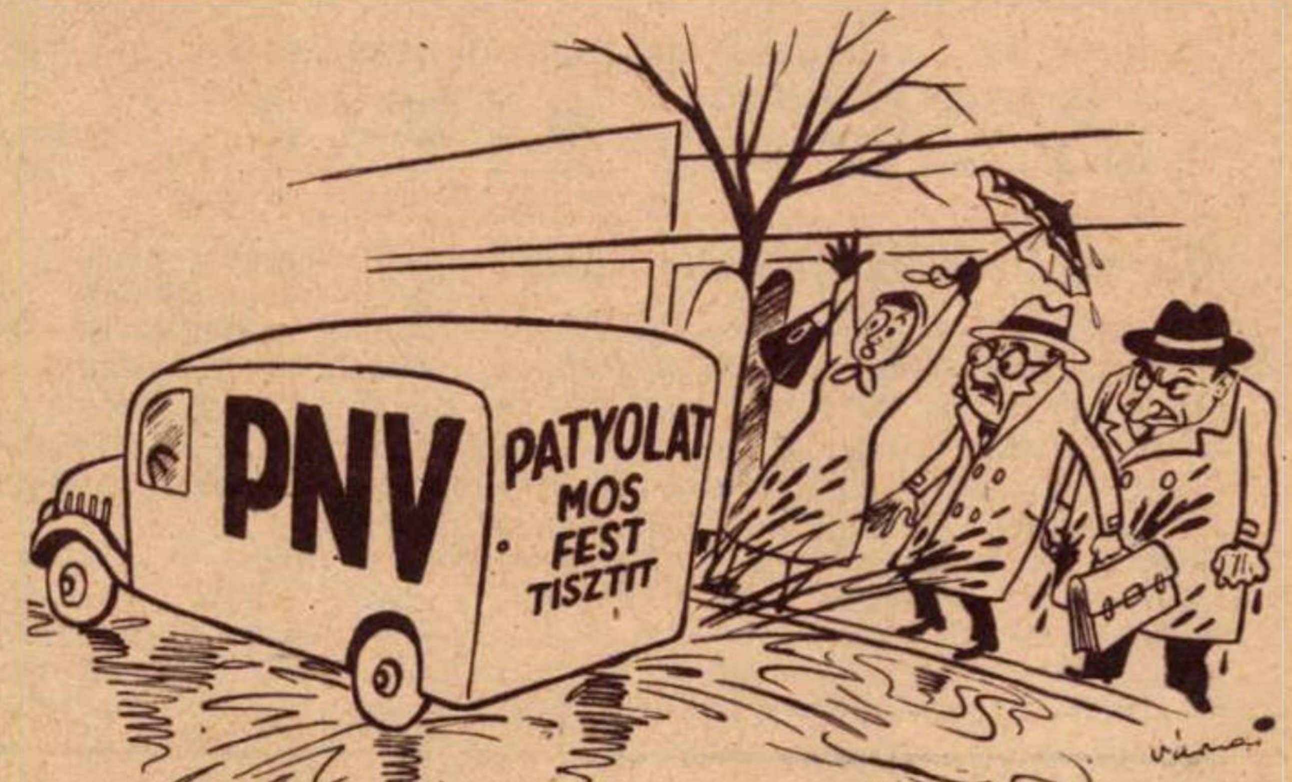
És minek neveznék az amerikaiak Franciaországot, ha nem volnának a „barátai"? (g.)

Gyöngéd célzás a Taivan-ügyre

— Ki az ördög küldhetett nekem két balkézre való kesztyűt?
— Megvan, ne törd a fejed! A Churchill küldte . . .

JÓ KIS REKLÁM!

A MUNKAVÉDELEM NYOMÁBAN

Szöveg: VAJDA ALBERT
Rajz: GERŐ SÁNDOR

Mit mondott az öreg szaki?

— Miről van szó? — meredt ránk az öreg szaki. — Miért jöttek az elvtársak? Munkavédelem? No, hát akkor jóhoz jöttek!

Örömmel néztünk rá, hiszen, ha jóhoz jöttünk, akkor tőle majd megtudjuk, milyen a jó munkavédelem. Az öreg szaki előrehajolt, mutatóujját felemelte az orrunk elé és azt mondta:

— Idefigyeljenek, elvtársak, mondok én valamit. Öreg szaki vagyok, harminckét éve marós. Adjanak nekem elég anyagot, a többit bízzák rám, ördögnek se kell balesetvédelem!

Gyorsan közbevágtunk, hogy balesetvédelem valóban nem kell senkinek, hiszen ki az ördög védené a baleseteket? Mi a munkavédelem, a balesetelhárítás ügyében járunk és erről szeretnénk...

— Nincs rá szükség — vágott közbe az öreg szaki. — Harminckét éve dolgozok marógép mellett, védőszemüveg még nem volt az orromon, mégse ment bele soha forgács a szemembe. Azt hiszik, ha belép egy új munkás és két perc alatt ledarálja neki a biztonsági megbízott, vagy a munkavédelmi felügyelő, hogy mire kell vigyáznia, akkor aztán kész, ezzel minden megvan?

Közbevetettük, hogy ha így oktatják a munkásokat, az valóban helytelen, formális oktatás. Minden belépőt a törvény értelmében hat napon belül alaposan ki kell oktatni az üzemi balesetek elhárítására és el kell látni munkavédelmi útmutatóval. Persze, nem mondjuk, vannak még hibák ezen a téren. Például a Beloiannisz-gyárban összehívták az új munkásokat, adtak nekik termet is az oktatáshoz, csak éppen a terem kulcsát nem adták oda és nem is történt meg az oktatás. Sok helyen a balesetek okát nem abban látják, hogy megfelelő védőberendezések nincsenek, hanem félreértik a dolgot. Elmondtuk, hogy a multkor a szakszervezetben olvastunk egy jelentést. Egy embert megrúgott a ló. Eltört a lába. És abba a rovatba, hogy ki a felelős a balesetért, azt írták, felelős: a ló.

Az öreg szaki a vállát vonogatta. Persze, hogy a ló volt a hibás. Nem is az ember, akit megrúgott. Megmondtuk, hogy véleményünk szerint a helytelen balesetelhárítási munka volt a hibás. Elmeséltük, hogy mi történt a székesfehérvári Vadásztöltény-gyárban. Nem volt szellőzés, panaszkodtak az emberek. Dömötör művezető kijelentette, hogy nincs ventillátor. Szétnéztek a raktárban, hevert ott egy tucat. Erre a biztonsági megbízott utasította Dömötört, hogy szereltesse fel a ventillátorokat. Aztán pár nap múlva utánanézett: valóban fel volt szerelve mind. Csak éppen nem működtek. „Miért nem működnek ezek?" — kérdezte a biztonsági megbízott. „Én csak arra kaptam utasítást, hogy felszereltessem — jelentette ki Dömötör. — Arra, hogy működjenek, nem kaptam parancsot." A hanyag művezető szigorú büntetésben részesült.

De mindez, amit elmondtunk, nem szól a munkavédelem ellen, csak azt bizonyítja, hogy egyes helyeken még nem látják, mennyire fontos a munkavédelmi rendelkezések betartása. Az öreg szaki hümmögött, mosolygott rajtunk. Magyaráztuk, hogy a Kismotor- és Gépgyárban minden gépen védőrács van, a revolveresztergaműhelyben október 21 óta nem történt baleset és a termelésük is emelkedik, mert Bartha Bertalan igazgató és Barta Ferenc biztonsági megbízott őrködnek a munkavédelem betartásán. Az öreg szaki erre azt mondta, hogy harminckét éve marós, őt ne tanítsa senki, hogy kell dolgozni.

Ellenvetésül egész sor érvet hoztunk fel. A Budafoki Zománcgyárban Nádas elvtárs, biztonsági megbízott és Báder Mária munkavédelmi felügyelő jó munkája következtében új öltöző épült, új fürdő készül és ez szintén a munkavédelem céljait szolgálja. A Kőbányai Zománcgyárban szívóberendezést szereltek fel a festékszóróban, az Ujpesti Gyapjúszövőgyárban újtípusú vetélőfogókkal látták el a szövőgépeket, az Elzett gépműhelyében felszerelték a hiányzó védőberendezéseket, a Furnir- és Lemezművekben 1952-ben sokkal kevesebb baleset történt, mert a dolgozók részletes balesetelhárítási oktatást kaptak... És így soroltuk fel a helyes munkavédelmi intézkedéseket, de az öreg szaki arca csak kétkedő maradt és ingatta a fejét. Nem, nem, neki ne magyarázzanak. Akkor hirtelen kitűnő ötletünk támadt.

— Tudja, mit, szaki bácsi, — mondtuk — mi most indulunk el a munkavédelem terén elkövetett hibák feltárására. Ha kedve van és szabadnapos... jöjjön, kísérjen el bennünket.

Néhány pillanatig nézett ránk, aztán hunyorított egyet és azt mondta:

— Nem bánom. Gyerünk! Majd meglátják, hogy nekem lesz igazam!

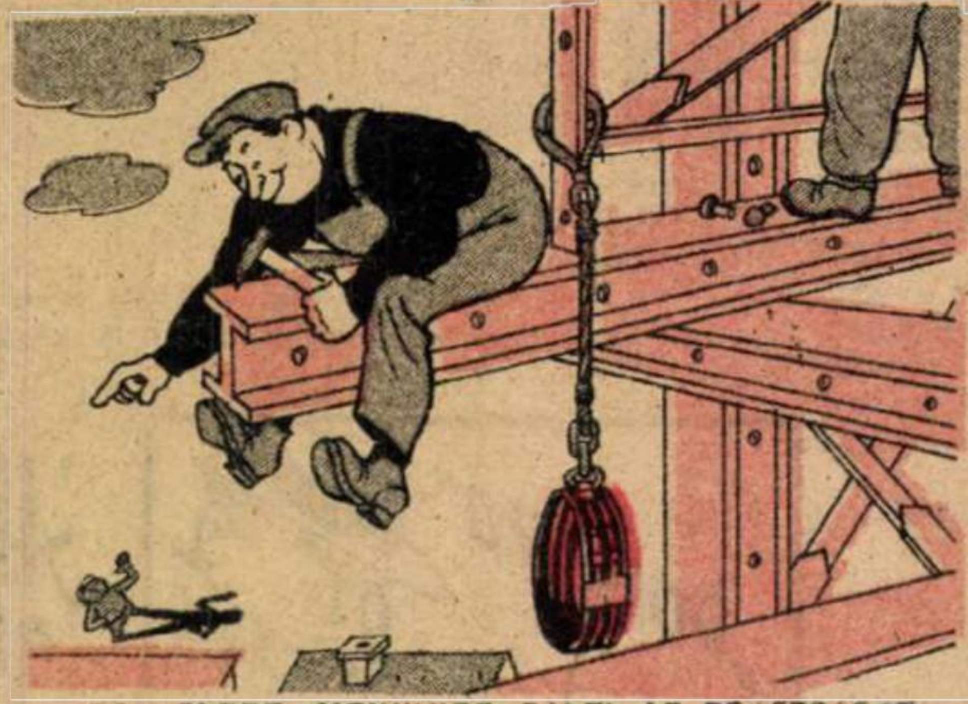
Mit látott a „Ludas Matyi"?

EGY RENDETLEN UZEM, AVAGY FATOL AZ ERDOT

Ebben az üzemben nagy a rendetlenség, nem hordják a védőszemüveget, folyik az olaj, kilóg a haj a kendő alól, csipesz nélkül stancolnak. De a munkafelügyelő, aki nem lát tovább az orránál, így szól:

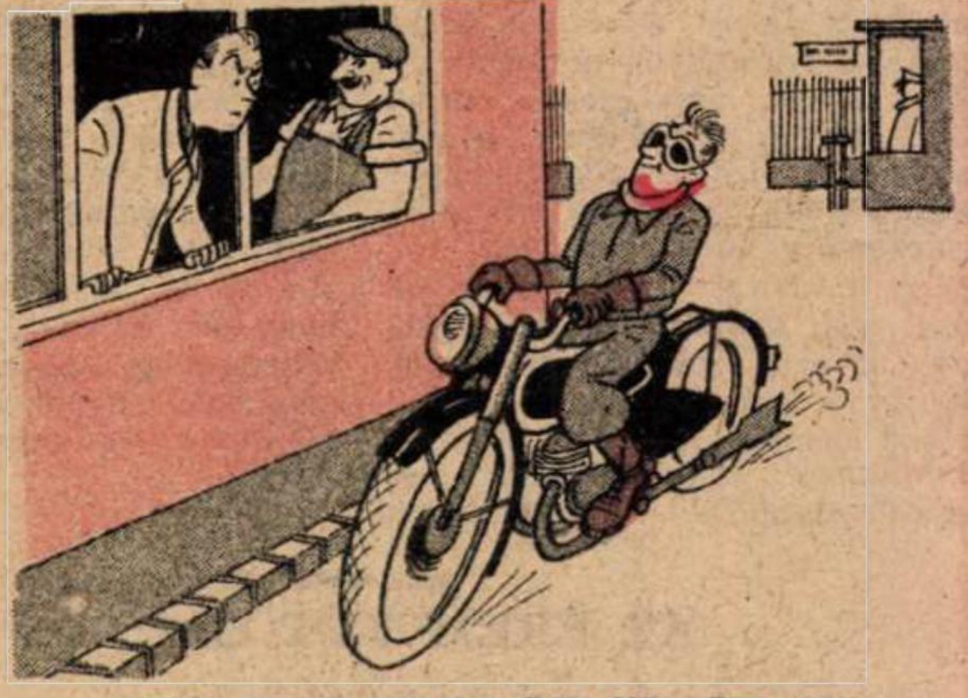
— Azonnal vegye fel azt a csavart, elvtárs! Még elbotlik benne valaki!

EGYSZERRE, MENNYIRE FELTI AZ EGESZSEGET

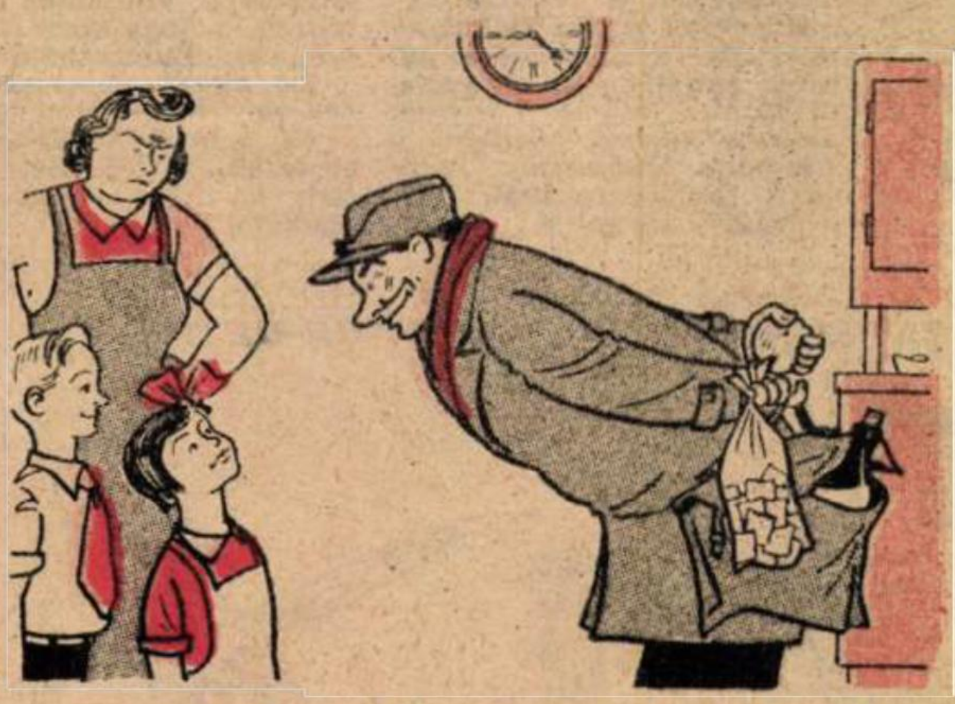
Gondatlan szaki úgy dolgozik, hogy mentőöve ott lóg mellette. Azért gondol az egészségére, mert így szól le a magasból:

— Hé, Jani fiam, szaladj csak haza az esernyőmért. Látom, esőre áll és nem akarok bőrig ázni, amikor hazamegyek. Olyan könnyen kaphat náthát az ember...

ATTÓL FÜGG, MELYIK GÉP MELLETT VAN

Igazgató (a biztonsági megbízotthoz): Látod, te mindig szidod a Csuhaj Ferit, hogy nem hordja a védőszemüveget a gépe mellett. Itt jön, nézd csak meg... Most bezzeg hordja!

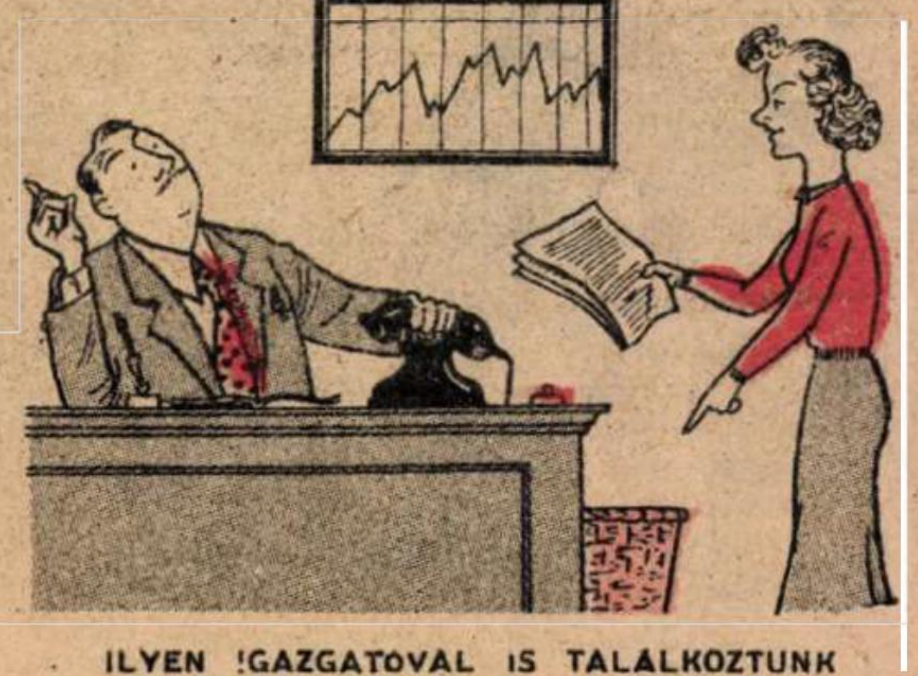

HOVA JUT EGYES HELYEKEN A VÉDOETEL?

— No, mit hoztam nektek, gyerekek?

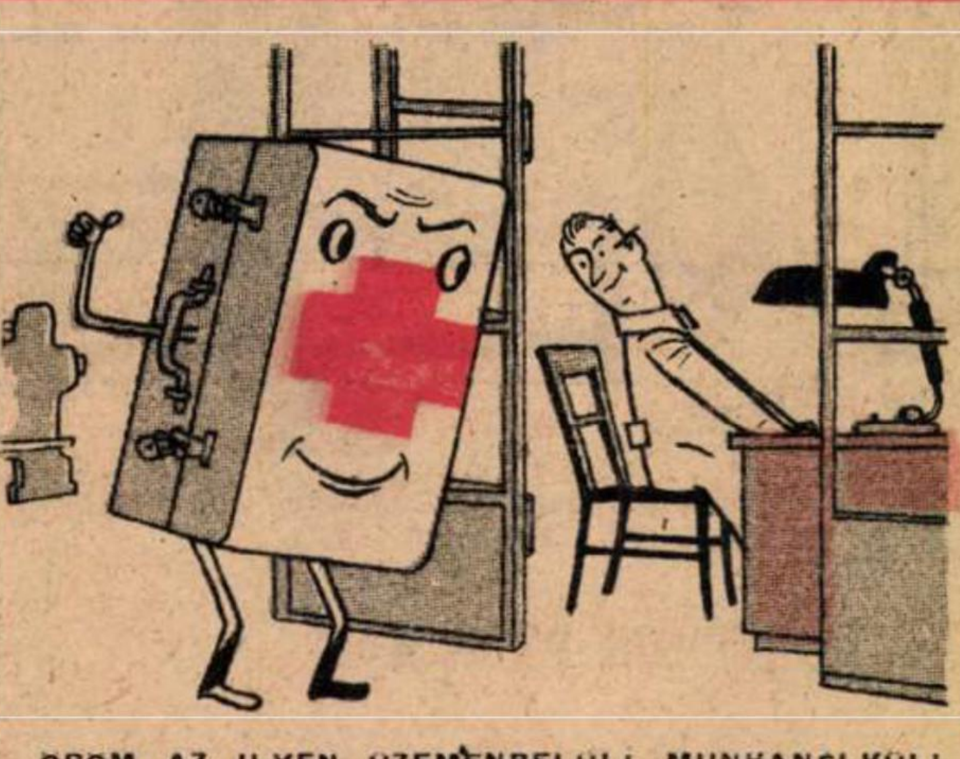

Bemutatjuk az üzemekben látott különböző fejkendőkötési módokat. Csinosak, de mindegyikből kilátszik a haj s azt könnyen elkaphatja a gép. A hatodik kendőviselet viszont csinos is, kedves is, és ami a fontos: praktikus is!

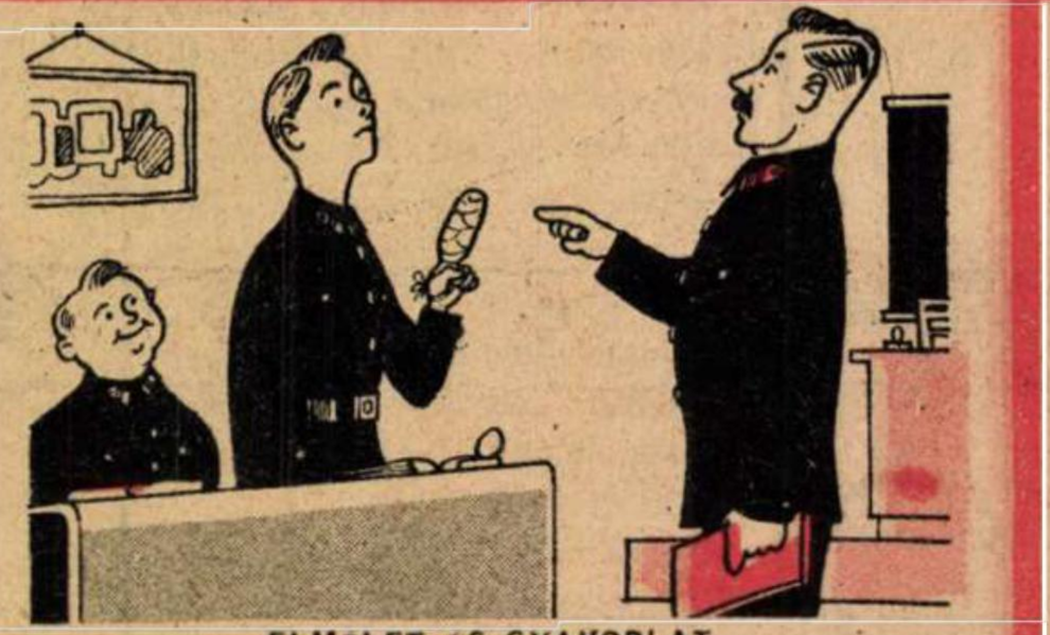
ILYEN !GAZGATOVAL IS TALALKOZTUNK

Titkárnő: Igazgató elvtárs, a biztonsági megbízott átadta a beszerzendő védőberendezések ehavi jegyzékét. Átolvassa-e, vagy dobjam mindjárt a papírkosárba?

OROM AZ ILYEN UZEMENBELULI MUNKANELKULI

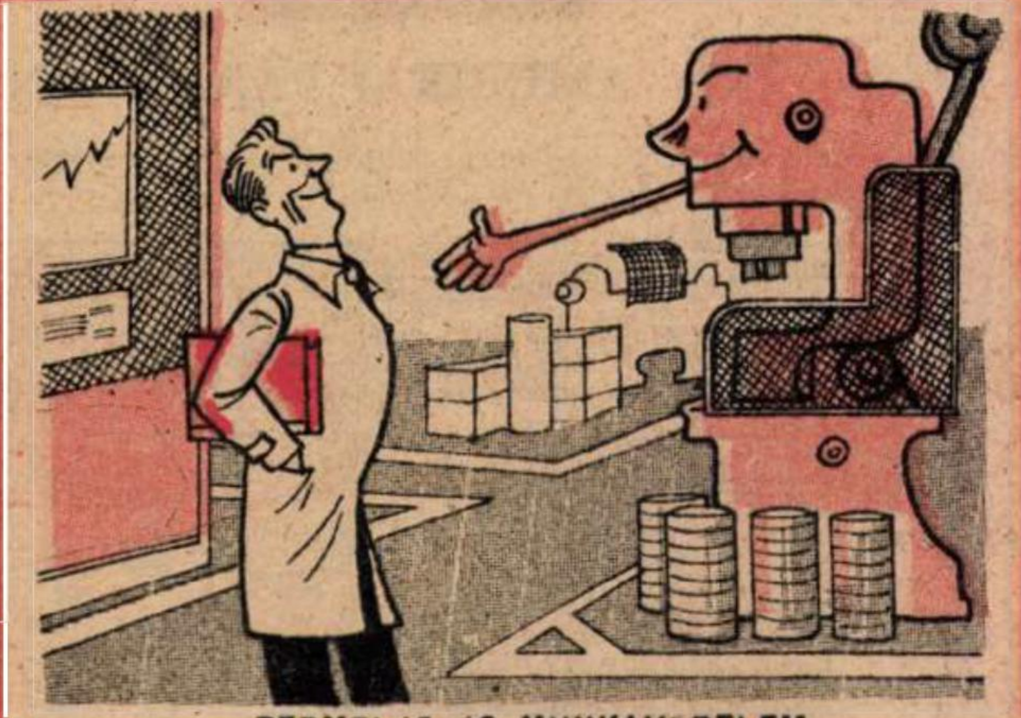
Mentőláda: Ne haragudjék, hogy zavarom, de mivel három hónapja nem volt nálunk baleset, szeretnék valami más beosztást kérni...

ELMELET ES GYAKORLAT

Oktató (az ipari tanulóiskolában): Megsérültél, Balogh fiam? Pedig éppen tegnap beszéltünk a szakismereti órán arról, hogy munka közben a gépünkre kell figyelni.

Balogh: Igen, oktató elvtárs kérem, de a tanműhelyben a gépem nem mesélt vicceket, a Lőrinc Gyuszi meg igen... és én arra figyeltem.

TERMELES ES MUNKAVEDELEM

A gép: Gratulálok termelési felelős elvtárs. Magának volt igaza. Amióta rács mögé tettek engem, azóta nemcsak hogy nincs baleset, hanem még jobban emelkedett a termelés is.

Mit szól ehhez, kedves szaki?

Megálltunk a gyárkapuban és néztük az öreg szakit. Jókora út állt mögöttünk, beszéltünk a Vas- és Fémipari Dolgozók Szakszervezetében Nyerges munkavédelmi felügyelő elvtárssal, az Általános Gépipari Minisztérium munkavédelmi osztályán Németh elvtárssal, gyári munkavédelmi felügyelőkkel, biztonsági megbízottakkal. Jártunk gyárakban és üzemekben, építkezéseken és ipari tanulóiskolákban és most itt állunk a gyárkapuban az öreg szakival. Nézzük egymást.

— Nos, mit szól mindehhez, kedves szaki? — kérdezzük. Összehúzza szemöldökét, ötször-hatszor végigsimítja bajuszát, aztán megszólal:

— Hát... én csak annyit mondok, elvtársak, roppant fontos dolog a munkavédelem!

— Ejha, — kapjuk fel a fejünket — de hiszen, amikor elindultunk, hát egészen másokat mondott, szaki bácsi!

— Én? — csodálkozó lesz az arca, egy kis zavar is tükröződik rajta. — Nono, hát az nem egészen úgy van. Az ember néha nem tudja magát olyan egészen pontosan kifejezni. Harminckét éve vagyok marós, nekem elhihetik, hogy ismerem a dörgést... Szükség van a munkavédelemre, no, ha mondom. Múltkor is olvastam az újságban, hogy az EMAG amiatt nem lett élüzem, mert hat kombájn ára kiesett a termeléséből a hiányos munkavédelmi berendezések miatt. Mit gondolnak, ez tréfadolog, mi?

Szólni akartunk, hogy örülünk útunk sikerének, de már nyújtotta a kezét.

— Ne haragudjanak, sietnem kell, húsz perc múlva kezdődik a műszak.

Megköszörülte a torkát, hunyorított egyet, s elmenőben visszanézett ránk, hamis mosollyal a tekintetében:

— Mielőtt a marógépemhez állnék, hát... ki akarok venni a raktárból egy jófajta védőszemüveget!

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GADOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LASZLO. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon. 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti Posta Központi Hírlap Iroda V. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-utca 10. — Felelős vezető Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 257.000.